

Forever Young Eeuwigheid 6: De vloek van de Hogeren

Kim Houtzager

Forever Young Eternity 6: De vloek van de Hogeren
Eerste editie, ©2025 Kim Houtzager
ISBN: 9789465312514

Auteur en illustrator: Kim Houtzager
Vertaald door John Houtzager

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en illustrator.

Voor meer informatie:
www.keep-in-mind.nl - info@keep-in-mind.nl

HET VERHAAL TOT NU TOE.....5

HOOFDSTUK 16: [KITSU-UN].....6

Episode 376: Schaduw op een zonnige dag.....	7
Episode 377: Het is donker onder de manen.....	13
Episode 378: De muren komen op ons af.....	18
Episode 379: De beste van de drie	23
Episode 380: De wereld is van mij	29
Episode 381: Een stad vol mogelijkheden.....	34
Episode 382: Een gevaarlijke uitdaging	40
Episode 383: Soms is het moment genoeg.....	45
Episode 384: De helderste ster in MorgenSneeuw	51
Episode 385: Hoe trots de manen in een ster veranderde	56
Episode 386: Voor de storm.....	62
Episode 387: Gedoofd.....	68
Episode 388: De nieuwe eigenaar van het Lunar Requiem	73
Episode 389: Op Regeneiland	79
Episode 390: Verraderlijke winden.....	85
Episode 391: Elke zegen heeft een schaduwzijde	91
Episode 392: Een glanzende reflectie.....	96
Episode 393: De eer van een dief.....	101
Episode 394: Handelaren.....	107
Episode 395: De teleurstelling van een vader	113
Episode 396: Dovemansoren	118
Episode 397: Dapper	123
Episode 398: Een waterig graf	128
Episode 399: Een brug en een kloof.....	134
Episode 400: Een zachte bries kan een vreselijke waarheid verbergen	139

HOOFDSTUK 17: [RIMA NOGU WIJMAH].....145

Episode 401: De Zeeslangenpas	146
Episode 402: Rennen voor het goud.....	151
Episode 403: De Alchemist	157
Episode 404: Ik ben niet mijn spiegelbeeld.....	163
Episode 405: Etenstijd.....	169
Episode 406: Tijd is het laatste geschenk dat we hebben	176
Episode 407: Een haven vol herinneringen	182
Episode 408: Mah-Lins zorgen	188
Episode 409: De Witte Zwaan	193
Episode 410: Te dichtbij de waarheid	199
Episode 411: Breekbaar als een droom.....	205
Episode 412: Onze goede bedoelingen.....	211
Episode 413: Geen rozen zonder doornen	217
Episode 414: Een verloren leven keert terug.....	224
Episode 415: De dans van Xing-Zing.....	229
Episode 416: Een droom vervuld.....	235

Episode 417: Sluit de deur en kijk niet om.....	241
Episode 418: Een overduidelijk talent	247
Episode 419: Overdaad	253
Episode 420: Het talent om dingen op te blazen	259
Episode 421: Armony	265
Episode 422: In de ring	271
Episode 423: Het lied van de wind	278
Episode 424: Een vlam van verdriet	284
Episode 425: Tijdsprong	290

HOOFDSTUK 18: [YUTSANI]296

Episode 426: De jaarlijkse jacht	297
Episode 427: Een woud vol magie	304
Episode 428: Een woud van het hart.....	310
Episode 429: Een woud van dromen en tranen	316
Episode 430: Een droom vervuld, een nachtmerrie komt uit	323
Episode 431: De toekomst is nu	329
Episode 432: De maan straalt.....	336
Episode 433: Vergeet de clown niet	342
Episode 434: Een voorspelling vervuld	348
Episode 435: Het nieuwe doelwit	355
Episode 436: De nieuwe stam	361
Episode 437: De vergeten poorten.....	367
Episode 438: Een feest zonder einde.....	373
Episode 439: De tijd vliegt als je plezier hebt	379
Episode 440: Einde	385
Episode 441: De geheime leugenaar.....	393
Episode 442: Zoals voorspeld	399
Episode 443: Wat we niet konden vertellen.....	405
Episode 444: De nep-koningin	410
Episode 445: Suta's eerste missie	416
Episode 446: De pad van de Yami	424
Episode 447: Het is nog niet voorbij.....	430
Episode 448: Zonsondergang.....	438
Episode 449: Middernacht.....	444
Episode 450: Ochtendgloren.....	449

MEER KUNST455

SEKENSE TAAL460

LIJST VAN KARAKTERS477

MEER LEZEN483

EINDNOTEN.....485

Het verhaal tot nu toe...

Er is een planeet ver van ons vandaan; groter en groener dan die van ons. Het heeft drie manen in plaats van één. De naam van deze planeet is Seken en het is een gevaarlijke plek. Het leven lijkt op de middeleeuwen van de Aarde, met een belangrijk verschil: op deze planeet is magie geen mythe. Hier lijken mensen voor altijd te leven, niemand is ooit gestorven van ouderdom. Toch is het puntige eind van een zwaard daar net zo dodelijk als hier...

Op een dag werd een meisje wakker in het bos. Ze wist niets van de wereld om haar heen en mensen beschouwden haar als nieuw op deze wereld. Toen Matsuru het meisje tegenkwam, besloot hij voor haar te zorgen en haar op te voeden alsof ze zijn dochter was, ondanks haar volwassen uiterlijk. Hij leerde haar praten, hoe ze zich moest gedragen en zelfs te vechten. Dit meisje, Naraku, had verbazingwekkende magische krachten, wat leidde tot veel van hun avonturen.

Magie trekt magie aan en hierdoor trok Naraku zowel vriend als vijand aan. Tijdens haar avonturen vond zij haar thuis in het mysterieuze kasteel MorgenSneeuw. Naraku werd de Hoofdvrouw van De Ijsjagers, een kleine stam met Magiegebruikers en Niet-Magiegebruikers.

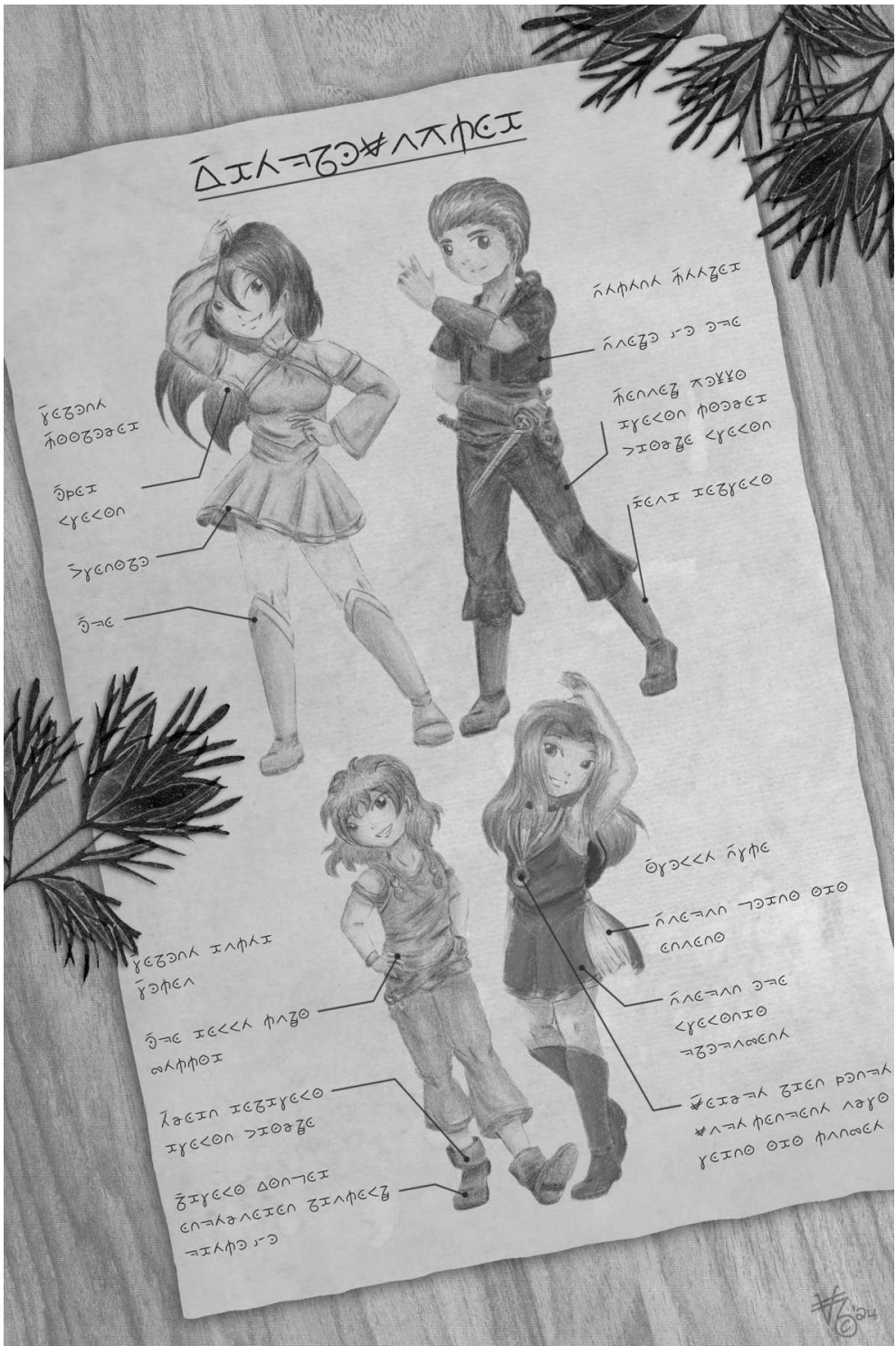
Tijdens een reis naar de woestijn en terug, ontdekte Naraku wie ze is; achtergelaten magie van de Hogeren, de eeuwige goden van deze planeet. Ze had moeten sterven, maar tegen alle verwachting in, overleefde ze alles wat één van haar moeders, Yunakara, op haar afstuurde.

Naraku's grootste tegenstanders waren de Yami, een kleine maar sterke stam. De Yami doodden per ongeluk twee van De Ijsjagers, wat leidde tot een hopeloze oorlog tussen de twee stammen. Niets leek de stammen bij elkaar te brengen, zelfs niet toen Naraku haar geliefde tussen de Yami vond. Echter, toen een bloeddorstig monster MorgenSneeuw aanviel, werden de Yami en De Ijsjagers gedwongen samen te werken, en kwam de oorlog eindelijk ten einde.

Na vele jaren en avonturen, keerden de Yami naar MorgenSneeuw terug. In hun nieuwe rol verdedigden zij het kasteel en de bewoners tegen de terroristische groep Glorieuze Stellus. Glorieuze Stellus beschouwde Naraku als een kwaadaardige koningin en al haar bondgenoten verdienen de dood. Ook al was er geen oorlog, er was nog steeds geen vrede.

Niet alleen dat, terwijl het kasteel MorgenSneeuw groot genoeg is om vier stammen te herbergen... zou het altijd te klein zijn voor De Ijsjagers en de Yami...

Hoofdstuk 16: [Kitsu-un]¹

Episode 376: Schaduw op een zonnige dag

“Zesenzestig, zevenenzestig...”

“Duurt het nog lang?”

“Achtenzestig, negenenzestig...”

“Is honderd keer kammen nu echt nodig?”

“Zestigentien...”

“Bedoel je niet zeventig?”

“Hou je mond! Door jou raak ik de tel kwijt.”

“Oh, wauw.” Yume viel achterover op haar bed. “Wat als je jouw haar maar negenennegentig keer kamt in plaats van honderd? Drama!”

Suta bleef haar lange haren borstelen. “Hou je mond, wat weet jij hier nu van?”

“De kunst van het haar borstelen...”

Suta sloeg de borstel op haar tafel. “Moeder!”, riep ze uit. “Yume gedraagt zich weer als een koe!”

“Niet waar!” Yume sprong omhoog. “Mama, ze liegt!”

Echter, in plaats van hun moeder, kwam hun vader de trap op. “Vader, alsjeblieft.”, wees Suta. “Yume weet dat ik mijn haar elke dag honderd keer moet borstelen.”

“Ik wil mijn haar ook borstelen.” Yume verdedigde zichzelf. “Zij heeft de borstel altijd als eerste!”

“Dat komt omdat je een luie koe bent.”, snauwde Suta.

“Nietes!”, riep Yume uit. “Pap, ik wil mijn eigen borstel!”

“Meiden,” Hun vader bleef rustig. “in jullie geval, is een borstel een privilege die jullie moeten verdienen.”

“Geweldig.” Suta rolde met haar ogen. “Dat betekent dus nooit.”

Hun vader was niet onder de indruk. “Als jullie leren te delen...”

“Kijk mij niet zo aan!”, riep Yume opeens.

“Waarom zou ik jou willen aankijken?”, snauwde Suta.

“Meiden...”

“Het is zinloos om je haar honderd keer te borstelen!”

“Een prinses *moet* haar haren honderd keer borstelen, als ze haar prins wil ontmoeten.”

“Wie zegt dat?”

“Meiden...”

“Tante Mayonaka doet dit ook!”

“Ja, maar zij is een echte prinses.”

“Ik ook!”

“Meiden!” Hun vader stapte tussen hen in. “Moet ik jullie helpen herinneren aan wat er tijdens jullie laatste ruzie gebeurde?”

Yume en Suta keken hun vader aan, en daarna naar elkaar. “Ga je gang.”, lachte Suta ineens en gaf haar de borstel.

“Ah, dank je.”, antwoordde Yume beleefd en pakte de borstel aan.

Opgelucht zuchtte Keiran en draaide zich om. Hij liep de trap af, waar hij zijn vrouw tegen een muur aan zag leunen. “Crisis bezworen.”, verzekerde hij haar.

“Ik.”, begon Naraku. “Snap.” Ze keek hem niet aan. “Pubers.” Hij raakte haar rug aan. “Niet.”

“Gatver, jouw haar zit nog in de borstel!”

“Die van jou toch ook?”

“Dit is zo goor!”

“Hé, ik heb het gewassen, hoor!”

Terwijl het gekijf opnieuw begon, slaakte de moeder een diepe zucht en liep naar de trap. Zij liep tree voor tree de trap op, wanhopig op zoek naar een oplossing. Pubers, waarom had niemand haar daar voor gewaarschuwd? Zij was volwassen geboren, dus wist niets over leven met broers of zussen.

Het moment waarop Naraku de bovenkant van de trap bereikte, verraste een enorme explosie haar! Ze sloeg achteruit en kwam hard tegen de muur aan. Toen rolde ze omlaag, en raakte bijna elke trede.

“Moeder!” Suta rende naar beneden.

“Mama!” Yume kwam er vlak achteraan.

Keiran bereikte zijn vrouw en zag haar bijkomen. “Gaat het?” vroeg hij. Wat een rare vraag. Natuurlijk ging het goed, ze was een Hogere. Ze had zichzelf vast al genezen voordat hij haar bereikte.

“Ik ben het zat!”, riep Naraku uit. “Dit is al de zesde keer deze maand dat ik tegen de muur knal!” Ze stond op en keek haar dochters aan. “Genoeg! Wanneer leren jullie dat jullie geruzie er altijd toe leidt dat ik tegen een muur knal?”

“Maar Suta...”, begon Yume.

“Wijs niet zo naar elkaar!”, gilde Naraku. “Ik kan er niet meer tegen! Genoeg!

Verdwij en zoek jullie eigen kamer – ver uit elkaar!”

“Moeder?” Suta’s mond viel open. “Zeg je nu echt...”

“...dat wij eindelijk onze eigen kamer krijgen?” Yume begon te glimmen. “[Elja!]²”, juichte ze. “Dank je, mama!” Ze sprong bovenop haar moeder.

“Oh, moeder,” Suta omhelsde ook haar moeder. “Dank je wel!”

“Ik neem een kamer vlak bij die van Graven!”, besloot Yume en rende weg.

“Mooi niet!” Suta draaide zich ook snel om. “Ik wil een kamer naast Graven!”

Het was al snel stil in de torenkamer. Echter, de ouders zuchtten niet opgelucht.

“Hoe snel zijn ze deze keer terug?”, vroeg Naraku zich af.

“Nou, ze lijken vastbesloten.” Keiran twijfelde. “Ik geef ze een uur.”

Buiten zagen een paar mensen de jubelende meisjes over de binnenplaats rennen.

“Zo te zien heeft Naraku die twee er weer eens uitgegooid.”, mopperde een man.

“Je zou toch denken dat ze nu toch wel eens een kamer zouden hebben gekozen.”, voegde de vrouw naast hem toe. “Ze zoeken nu al een jaar naar een eigen kamer. Graven was daar zo klaar mee.”

“Over Graven gesproken, waar is die knul?” Blade keek om zich heen. “We moeten over een half uur gaan en hij is weer eens te laat!”

“Ach, laat hem nou.” Mah-Lin zuchtte. “Hij hoeft toch niet mee? De Yami hebben meer dan genoeg vlees meegebracht. Wij hoeven niet te jagen.”

“Maar hij moet oefenen!” Blade schudde zijn hoofd. “Wij moeten blijven oefenen; wij mogen niet op die idioten vertrouwen. Waarom snapt dat kind dat niet?”

“Dat ‘kind’ is bijna achttien jaar, Blade.” Mah-Lin maakte zich klaar voor de reis. “Hij is bijna volwassen.”

“Hij is pas volwassen als ik zeg dat hij volwassen is.” Blade gromde. “En het is tijd dat die knul zijn verantwoordelijkheid neemt.” Hij sloot zijn mond en begon zijn

telepatie te gebruiken. >Graven?<, begon hij. >Waarom ben je er nog niet?< Er kwam geen antwoord. >Graven?<

>Ik hoor je!< Een geïrriteerde stem klonk in Blade's hoofd. >Ik heb geen zin, oké?<

>Ben je weer boeken aan het lezen?< Blade kende zijn zoon goed. >Stop met lezen en kom hier. Je moet oefenen.<

>Geen zin in.<

>Je hebt niets te willen.< Blade beëindigde de discussie. >Je bent hier binnen vijf minuten, of ik kom je halen.<

>Wat jij wilt.<

>Nou?<

>Oké, oké, ik kom al.< Blade kon de zucht van zijn zoon voelen. Zijn zoon was niet blij, dat was duidelijk. Waarom toch? Blade wilde alleen maar het beste voor zijn zoon. Zijn zoon moest gewoon begrijpen dat er maar één toekomst voor hem lag: hij zou een strijder en een jager worden, net zoals zijn ouders. Graven had geen magie, dus wat kon hij anders worden, in dit hoge Noorden? Een geleerde? Een historicus? In de ogen van Blade, mensen die niets bijdroegen.

“Was dat nou nodig?”, vroeg Mah-Lin aan Blade.

“Wil jij dat onze zoon een slappeling wordt?”, snauwde Blade. “De jongen komt nooit buiten en leest alleen maar.”

“Dat weet ik, maar geef hem toch wat ruimte.” Mah-Lin zag hoe een deur naar de binnenplaats opende. “Je weet dat hij slimmer is dan wie dan ook in dit kasteel.”

“Zijn boeken hebben ons nog nooit tijdens een jacht geholpen.” Hij zag dat zijn zoon op hem af liep. “Nou, dat werd tijd.”

“’t Zal wel.” Graven maakte geen oogcontact met zijn vader. “Laten we gaan, oké?”

“Hé, toon wat respect!” Blade greep de kraag van zijn zoon. De jongen stopt, draaide zich om en keek zijn vader met zijn smaragdgroene ogen aan. Toch stapte hij opzij en liet zijn vader voorop gaan.

“Dit gaat weer een fantastische jacht worden.”, zuchtte Mah-Lin.

“Oh, deze!”, wees Yume. “Deze kamer is te gek!”

“Nee, wacht!” Suta wees naar drie kamers verder. “Deze kamer is perfect! Het heeft zelfs een raam.”

“Echt waar?” Yume rende naar haar zus. “Deze kamer is supermooi!” Ze wees achter haar. “Maar die kamer heeft een king-size bed.”

“Hé, meiden.” Een man begroette hen. “Zoeken jullie een kamer uit?”

De meisjes knikten. “Ja, oom Matsuru.”, lachte Suta. “Moeder vond dat wij maar eens onze eigen kamer moesten hebben.”

“Dat is mooi.” Matsuru glimlachte terug. “Nou, welke kiezen jullie uit?”

“Die.” Yume en Suta wezen beiden naar een andere kamer.

“Wat?” Suta's mond viel open. “Nee, we moeten deze nemen. Hier is een raam.”

Yume schudde haar hoofd. “King-size bed, zeker weten.”

“Maar ik heb zonlicht nodig.”

“King-size bed!”

“Eh, meiden?” Matsuru stak zijn had op. “Is het niet de bedoeling dat jullie allebei een eigen kamer kiezen?” Yume en Suta knikten. “Bedoelde jullie moeder niet ieder een kamer voor zichzelf?”

Het was even stil, toen de meisjes naar elkaar keken. De realiteit drong langzaam door en de tranen sprongen in hun ogen. Matsu wilde dichterbij komen, maar de meisjes sprongen plotseling in elkaars armen.

“Neel!”, hilde Yume. “Ik wil bij Suta blijven!”

“Ik wil bij Yume blijven!”

Voorzichtig probeerde Matsu hen te kalmeren. “Mama!”, riep Yume ineens.

“Moeder!” Suta realiseerde zich het ineens ook. “We moeten vragen of we in onze kamer mogen blijven.”

“We moeten haar smeken!” Yume knikte. “Mama!”

“Moeder!”

Snel renden de twee meisjes weg van Matsu, die stomverbaasd achterbleef.

“Wat... waarom... wat?” Meer kon hij niet uitbrengen.

Het drama met haar dochters was niet het enige waar Naraku dagelijks mee te maken had. “Mayonaka, alsjeblieft!” Naraku legde haar hand op het voorhoofd van een gewonde jongeman. “Gebruik eens een nieuwe bezem!”

De donkergekleurde bibliothecaresse kruiste haar armen over een gebroken bezemsteel. “Ik ga geen gloednieuwe bezem verspillen aan deze idioten.”, pufte ze.

“Nou, wat hebben jullie deze keer uitgespookt, Shay?”, vroeg een man aan de gewonde. Hij negeerde de verontwaardigde vrouw compleet.

“Niets!” Shay voelde de steek op zijn hoofd.

“Niets?” De man met de naam Cisse vernauwde zijn ogen. “Als het niets was geweest, zou De Prinses je niet met een bezem achterna hebben gezeten.”

“Ik zou graag willen dat je mij niet meer zo noemt.”, mopperde Mayonaka.

“En sinds wanneer ben je zo langzaam?” Cisse negeerde Mayonaka.

“Het was niets, echt waar.”, herhaalde Shay, terwijl Naraku hem genas.

“Zij bouwden een fort in de bibliotheek!” Mayonaka wees naar Shay.

“Was het groot?” Cisse was niet onder de indruk.

“Ja.” Shay’s gegrinnik maakte Mayonaka nog bozer.

“Ze gebruikten mijn boeken!” Mayonaka wendde zich tot haar Hoofdvrouw. “Ze gebruikten mijn waardevolle boeken om een fort te bouwen!”

“Hoe groot was het?”, vroeg Cisse en Shay wees het aan.

“Naraku!”, probeerde Mayonaka opnieuw.

Naraku zuchtte diep. “Het spijt me, Cisse, maar Mayonaka heeft gelijk.”, oordeelde ze. “Als ze een fort willen bouwen, dan gebruiken ze maar sneeuw, net als iedereen. Je kan geen boeken gebruiken om een fort te bouwen.”

Cisse draaide naar Shay. “De Hoofdvrouw heeft gelijk.” Cisse wees naar Naraku. “Ik weet dat het saai is nu Glorieuze Stellus zich gedeisd houdt, maar dit gaat te ver.”

“Ach, man.” Shay mopperde. “We waren maar wat aan het keten.”

“Je verontschuldigt je bij De Prinses.”, besloot Cisse. “En je helpt haar een hele week bij het schoonmaken van de bibliotheek.”

“Neel!”, sprak Mayonaka tegen. “Geen van de Yami komt nog in *mijn* bibliotheek!”

“Wat wil je dan?” Naraku was er klaar mee. Op dat moment bereikte een telepathisch bericht haar. “Argh!”, slaakte ze. “Kai, niet weer!” Naraku draaide zich om.

“Wacht!” Mayonaka probeerde haar tegen te houden. “Je kunt nu niet weggaan.”

“Mayonaka, Kai heeft zich tijdens een ruzie met Marine en Aïdee verwond.” Naraku liep naar de deur. “Marine wil dat ik er naar kijk. Volgens hem is het niet best.”

“Maar ze moeten gestraft worden!” Mayonaka wees naar Shay.

“Later, oké?” Naraku beëindigde de discussie en opende deur. Met een zucht deed ze de deur achter zich dicht. Daar wachtte ze even. Ze ademde diep in en ging met een hand door haar haren. Daarna vervolgde ze haar weg naar de keuken.

In kasteel MorgenSneeuw leefden twee stammen samen. De stam van de schaduwjagers, de Yami, vulden hun dagen met jagen en achter Glorieuze Stellus aanzitten, een terroristische groep die in het bos leefde. De Yami hadden geen leider sinds de dood van hun leider Caron, maar Cisse had de positie als regent geaccepteerd. Nu wachtten ze geduldig af wat hun lotsbestemming zou zijn, of dat iemand de positie van leider op zich zou nemen. Omdat niemand zich geschikt achtte voor deze baan, waren zij gebonden aan MorgenSneeuw.

De Ijsjagers, Naraku's stam, brachten hun dagen door met klusjes in het kasteel. Hoewel ook zij af en toe jaagden, jaagden ze nooit met de Yami samen. Zij waren tevreden met hun leven en vonden schoonheid en wijsheid in de vrede.

Normaal was deze verdeling genoeg om de vrede te bewaren. De Yami buiten, De Ijsjagers binnen. Echter, Glorieuze Stellus had zich al een tijdje niet laten zien. Nu hadden de Yami niemand om achterna te zitten, waardoor ze zich gingen vervelen. Het ultieme doel van Glorieuze Stellus was iedereen in het kasteel te doden. Zij verachtten iedereen rondom Naraku, de illegale koningin, het vergif van MorgenSneeuw. Loyaal aan een vete van zo'n vijfduizend jaar geleden, hadden zij zich over het hele land verspreid.

Vele mannen, vrouwen en kinderen waren door Glorieuze Stellus omgekomen.

Glorieuze Stellus vreesden niemand, op de Yami en Naraku na. Ze hadden de schaduwstam eerder ontmoet, hetgeen altijd in hun nederlaag eindigde. Hun messen en snelheid waren ongeëvenaard en claimde bloed uit de naam van MorgenSneeuw.

Om Naraku te verslaan, moesten zij eerst voorbij de Yami. Waren hun krijgers sterker en sneller dan deze schaduwen? Alleen Magiegebruikers hadden een kans.

Ondanks dat zij Naraku nauwelijks persoonlijk hadden getroffen, vreesden zij haar vanwege de geruchten. Had de koningin niet eigenhandig grote legers verslagen? Was zij niet de meest krachtige Magiegebruiker in de natie? Zij kon de magie van een krachtige tovenaars stelen door er alleen maar naar te kijken. Alleen een dwaas zou het zonder leger tegen haar opnemen. Nee, zij moesten eerst haar bondgenoten verslaan. Pas als ze alleen was, zouden ze een kans hebben. Als zij zonder haar magische vrienden zou staan, kon ze geen krachten aan hen onttrekken. Zij zou nog steeds magie hebben, maar als het leger groot genoeg was, dan hadden ze een kans. Alleen koud staal kan tot de overwinning leiden.

Echter, Glorieuze Stellus had zich al een tijdje niet laten zien. Waarom? Probeerden ze bondgenoten te verzamelen? Wat waren ze van plan? Ze zouden het nooit zomaar opgeven! Glorieuze Stellus zou niet eerst decennia vechten en dan opeens wegllopen. Was het een list, om Naraku en de Yami tot waanzin te drijven?

Zonder een vijand, waren de Yami zonder uitdaging, wat leidde tot vele ruzies. De Ijsjagers en Yami zaten elkaar al maanden dwars en Naraku besteedde het grootste deel van de dag met bemiddelen en genezen van gewonden. Het laatste dat ze wilde was een nieuwe oorlog tussen de Yami en De Ijsjagers. Het bracht Naraku in tweestrijd. Moest zij om de terugkeer van een moordlustige terroristengroepering wensen, zodat de Yami weer iets te doen hadden? “Waarom is dit kasteel niet groot

genoeg voor ons?”, fluisterde ze op weg naar de keuken. “Het is groot genoeg voor vier stammen... waarom is het niet groot genoeg voor De Ijsjagers en de Yami?” Met een zucht duwde ze de kruk omlaag en opende de deur. “Ah, hé, hoi Naraku.”, lachte Kai en zag de ogen van zijn Hoofdvrouw groeien.

“Kai!” Naraku rende naar de grote jaap op zijn arm. “Je zei dat het wel meeviel!”

“Het valt mee.” Kai voelde dat zijn Hoofdvrouw haar magie op zijn arm concentreerde. “Zo groot is het niet.”

“Je bloedt dood!”, riep Naraku.

“Ach welnee, er is geen ader geraakt.”, verzekerde Marine Naraku. “Het is wat groot voor verband, dus daarom vroeg ik om jou. Het was best knap hoe snel het ging.”

“Oh, ja.” Kai herinnerde zich iets. “Nu weet ik het weer...” Zijn ogen vernauwden.

“Ga mijn keuken uit!”

“Het is ook mijn keuken!” Marine verhief zijn stem.

“Hé, jongens.”, sprak een tweede Yami. “Jullie moeten echt eens proeven wat hier in zit. Het smaakt goed.”

“Aidee, zet dat neer.” Marine rolde met zijn ogen.

“Dat is mijn pudding!” Kai wilde bij Naraku’s helende handen weglopen, maar het lukte haar hem tegen te houden. “Als ik je te pakken krijg...”

“Rustig maar.” Aidee zette de pot neer. “Maak je niet dik.” De man deed een paar passen. “Oh, wat is dit?”

“Blijf met je vingers uit mijn...”

“Aidee!”, riep Naraku. “Wil je *alsjeblieft* de keuken verlaten?”

“Wat? Waarom?”, vroeg Aidee verbaasd.

“Het was geen verzoek!”, snauwde Naraku. “Eruit, nul!”

“Kom op.” Marine raakte Aidee aan en samen verlieten zij de keuken. “Ze zijn weer chagrijnig vandaag.”

Snel waren Kai en Naraku alleen en kon de vrouw zich concentreren op de genezing.

“Mooi zo.” Kai lachte. “Het wordt tijd dat die idioten leren wie hier de baas is.”

Naraku besloot er maar niet op te reageren. “Nou, hoe kwam dit?”

“Het was niets.” Kai haalde zijn schouders op, terwijl Naraku de genezing afrondde.

“Marine moet niet zo kinderachtig doen.”

“Wat is er gebeurd?” Naraku voelde het al aankomen.

“Hoe kon ik weten dat hij die appels wilde bewaren?”, verdedigde Kai zich. “Ze waren niet eens lekker.” Onverwachts trok Naraku haar handen weg van de nog lichtelijk bloedende arm. “Au!”, schrok Kai. “Waar was dat nou goed voor?” Hij zag Naraku zich omdraaien. “Hé, waarom ben jij nu weer boos? Het was niet mijn schuld.” Echter zijn Hoofdvrouw zag dit anders en liet hem staan. “Hé, Nara, ik bloed hier nog steeds dood?” Ze sloot de deur met een harde klap. “Nara? Eh... Nara?”

Episode 377: Het is donker onder de manen

“Zware dag?” Keiran zag dat zijn vrouw in de stoel naast hem plofte. Ze legde haar hoofd op tafel. “Ja, dus.”, concludeerde hij. Naraku mompelde iets onverstaanbaars terug en hij gaf haar een aai over haar bol. “Morgen gaat het beter.”, verzekerde hij haar. De Ijsjagers en de Yami liepen gestaag de eetzaal binnen, terwijl de wachters op hun post bleven. De mannen en vrouwen gingen altijd bij hun eigen stam zitten en mengden zich nooit. Keiran observeerde zijn oude stam, die kwetterde alsof ze elkaar jaren niet hadden gezien.

“Hé, weet je al waarom de Yami geen telepathie hebben gekregen?”, vroeg Keiran aan Naraku. “We leven al meer dan tien jaar samen. Hadden ze niet iets moeten krijgen?” Er kwam geen antwoord. “Niet-Magiegebruikers kunnen telepathie leren als ze lang genoeg in de buurt van een Magiegebruiker zijn, toch? Het kostte mij een paar maanden, maar dan nog...”

“Ik weet het niet.” Naraku klonk minder vriendelijk dan ze wilde. “Iedereen zou het moeten kunnen, maar zij dus niet. Rain weet het ook niet.” Zij wreef in haar gezicht en ogen. “Hij denkt dat ze het weigeren.”

“Het weigeren?” Keiran zag zijn dochters zich naar binnen haasten. Zoals gewoonlijk waren ze aan het kabbelen over wie er naast Graven mocht zitten, maar ze zagen al snel dat deze plek bezet was. Mooi, dat was een ruzie minder.

Naraku speelde een beetje met haar brood. “De Yami zijn toch één omdat ze elkaar door en door kennen, toch?” Ze keek hem niet aan. “Ze zijn afgestemd op elkaar. Een enkele beweging betekent zo veel.” Keiran knikte. “Rain denkt omdat ze zo aan stilte gewend zijn, dat ze geen woorden meer nodig hebben om te communiceren.”

“Ja, maar telepathie is ook stil.” Hij zag zijn dochters naast Naraku en hem gaan zitten. Naraku knikte. “Ja, maar ze spreken nooit tijdens de jacht of een gevecht. Rain denkt dat het hen kan afleiden of verwarren. Een nieuwe vorm van communicatie zou voor hen gevaarlijk kunnen zijn.”

Dit klonk best logisch voor Keiran. “Maar kan je de invloed van magie dan weigeren?”

“Blijkbaar.” Naraku pakte dankbaar een bord van Kai aan. “De Yami bewijzen het.”

Het duurde niet lang voordat alle mensen en Elfen een bord hadden. Allen vouwden hun handen en zeiden in stilte hun gebed. Het was normaal dit hardop te doen, maar De Ijsjagers vonden de gebeden van de Yami niets, en zo ook andersom. Om geen oorlog om een gebed te beginnen, had Naraku besloten dat iedereen in stilte zou bidden.

Als er iemand klaar was met zijn of haar gebed, dan bleef het stil totdat de laatste zijn of haar ogen opende. Dit keer was Yume de laatste.

“Dank voor de maaltijd”, zei Naraku, gevolgd door de anderen.

Keiran nam een hap van zijn aardappels. “Normaal bid je niet zo lang, Yume.”, was Keiran opgevallen. “Had je iets om voor te bidden?”

Met volle mond schudde Yume haar hoofd. “Misschien bad ze om nog een portie.”, grinnikte Suta.

“Koh dih!”, snauwde Yume met een volle mond.

“Yume!”, corrigeerde Naraku haar dochter. “Let op je woorden.”

“Of misschien bad ze voor het king-size bed dat ze zag.”, bedacht Suta.

“Kop dicht!”, snauwde Yume opnieuw, maar nu met lege mond.

“Yume!” Naraku keurde het taalgebruik af, maar wist dat het onbegonnen werk was.

“Suta, plaag je zus niet zo.” Keiran corrigeerde zijn andere dochter. Suta lachte en haalde haar schouders op, voordat ze haar vork in haar vlees zette. “Of misschien...”, begon ze. “Heeft Yume om een eigen haarborstel gebeden?”

“Nu is het genoeg!” Yume sprong op en stampte op Suta af. “Je gaat te ver!”

“Meiden!” Keiran was er al tussen gesprongen. “Wij zijn aan het eten.”

“Maar papa,” Yume wendde zich tot haar vader. “Suta pest me altijd!”

“Niet waar!” Suta verdedigde zich.

“Oh, wel waar!”, wees Yume.

Elders in de zaal pakten de aanwezigen hun borden en bestek. Zodra ze de negatieve energie rond de twee pubermeiden voelden toenemen, wisten ze dat het tijd was om alle scherpe voorwerpen op te bergen.

“Vader, wees eerlijk.”, antwoordde Suta. “Kijk eens naar haar. Zij is een prinses, de kroonprinses nog wel, en zij lijkt wel een jongen!”

“Nietes!”, wierp Yume ontzet terug.

“Suta, ik wil dat niet meer horen.” Keiran werd ook kwaad. “Jouw zus heeft het recht zich te kleden zoals ze wil. Jij hebt dat recht, dus dan heeft zij dat recht ook.”

“Maar wat voor soort koningin zal ze zijn?” Suta was overtuigd. “Koninginnen dragen geen broeken.”

“Mama well!”

“Niet als ze gasten ontvangt!”

De mensen om hen heen bewogen zich langzaam naar de vloer en verborgen zich onder de tafels. De negatieve energie om de meisjes begon te flitsen. Als die twee niet snel zouden kalmeren, zou het met een knal beslist worden. Maar geef toe, probeer maar eens een puber te kalmeren, laat staan twee zussen.

Het schreeuwen werd erger en Keiran en Naraku deden hun best om ze te kalmeren.

Helaas maakte de slechte dag Naraku snibbig, waarmee ze kolen op het vuur gooide.

Het zou niet lang meer duren of de botsende magie zou een nieuwe explosie veroorzaken. Vaak was de explosie genoeg om de meisjes te kalmeren, maar soms was zelfs dat niet genoeg. Dat waren de meest gevaarlijke en destructieve momenten. Keiran en Naraku hadden er hun handen vol aan.

De spanning groeide alarmerend en plotseling duwde Naraku Keiran uit de weg. Een fractie later volgde de explosie, die de drie meest krachtige wezens op Seken raakte.

Yume en Suta werden teruggeduwd, terwijl Naraku opnieuw achteruit werd geblazen. Ze raakte de muur zo hard, dat ze bijna een afdruk in de stenen achterliet. Amper een seconde later zakte ze naar de koude stenen vloer onder haar.

Duizelig kropen Yume en Suta op, en wisten heel goed wat er was gebeurd. Grommend keken zij naar elkaar, klaar om opnieuw te bekvechten.

“Naraku, gaat het?” Ze hoorden de vertrouwde stem van hun vader. Pas toen beseften ze, dat ze weer eens hun moeder pijn hadden gedaan. Hun harten vulden zich met spijt. Waarom? Waarom was het zo moeilijk om een dag niet te ruziën? Waarom...?

“Naraku?!” De stem van hun vader veranderde, en Yume en Suta staarden naar hun moeder... die nog steeds op de vloer lag!

Bezorgd renden ze naar hun ouders, maar werden tegengehouden door hun stamleden.

“Mama!”, riep Yume bezorgd.

“Vader, gaat het met moeder?”, wilde Suta weten.

“Is mama oké?”, herhaalde Yume de vraag van haar zus.

Een blonde vrouw haastte zich door de drukte, gevolgd door Marine van de Yami. “Irina,” Keiran was bezorgd. “ze wordt niet wakker!”

“Heeft ze haar hoofd gestoten?”, vroeg Irina aan Keiran.

“Ik weet het niet.”, gaf Keiran toe. “Ik heb niets gezien.”

“Haar pols is hoger dan normaal.”, stelde Marine vast. “Geneest ze zichzelf?”

Irina schudde haar hoofd. “Ik voel geen magie.”, gaf ze toe en merkte ineens iets op. Irina keek even naar Marine, die haar subtiele hint begreep. Toen zag hij de rode vingers van Keiran, die voorzichtig Naraku’s hoofd omhoog hield. “Oké, niets aan de hand.”, lachte hij. “We brengen haar gewoon even naar de ziekenzaal.” Ondanks zijn glimlach, voelden de volwassenen dat er meer was.

In de hoop de kinderen niet ongerust te maken, maakten zowel de Yami als De Ijsjagers snel vrij baan. Keiran droeg Naraku snel de eetzaal uit. Marine volgde hen, maar Irina nam Matsuru apart. “Zorg dat Suta kalmeert.”, beval ze. “We hebben haar nodig.” Matsuru knikte bezorgd. “Maar Yume is beter in genezen.”

Irina knikte. “Weet ik, maar Yume is te emotioneel. Suta is rationeel... en dat hebben wij nodig.” Ze keerde zich om. “Snel.”, drong ze aan.

“Waarom wordt ze niet wakker?” Keiran hield Naraku’s hand vast. “Ze is zo vaak tegen de muren geknald... vanmorgen zelfs nog.”

“Ik weet het niet.”, gaf Marine toe. “Niemand weet wat er in een hoofd omgaat en ik heb het dan niet over gedachtes.” Hij probeerde uit te zoeken wat er aan de hand was. Maar in deze tijd was de kennis van genezing nog beperkt. “Hoe langer het duurt, des te minder kans...”

“Maar ik heb mij hoofd ook eens gestoten.”, riep Keiran. “Ik was vier dagen buiten westen!”

“Keiran, alsjeblieft.” Marine probeerde hem te kalmeren. “De hersenen zijn delicate materie.” Hij liet Irina Naraku onderzoeken. “We doen wat we kunnen.”

Irina keek naar Naraku. “Normaal gesproken geneest Naraku zichzelf.”, mompelde ze. “Dus waarom nu niet?”

“Misschien heeft ze vandaag teveel van haar helende magie gebruikt?”, opperde Marine. “Ze zag er moe uit.”

Irina schudde haar hoofd. “Nee, Naraku’s magie is niet zo snel op.” Voorzichtig nam ze het gezicht van de vrouw in haar handen. Zij wist dat de Yami haar afkomst niet wisten, dus ze moest goed op haar woorden letten. “Ik denk dat er iets geblokkeerd is.”

“Dat zal wel iets in het hoofd zijn.” Marine zag een deur openen. “Maar daar komen we snel genoeg achter.”

Suta schuifelde voorzichtig naar binnen. Keiran zag dat zijn dochter had gehuild. Hadden ze haar verteld hoe erg het was? En wist Yume het? Nee, Yume wist het niet. Haar emoties waren aan haar magie verbonden, dus een bange Yume merkte je zo. Rustig en nederig, had Suta moeite om dichterbij te komen. “Is... is moeder echt...?”, fluisterde ze. “Het spijt me, vader, ik wilde niet...”

Irina pakte lachend de hand van de vijftienjarige. “Kom.”, nodigde ze haar uit. “Laten we kijken hoe we haar kunnen helpen.” Suta knikte stilletjes. “We denken dat de klap op haar hoofd haar magie heeft geblokkeerd.” De kruidengenezer van De Ijsjager zag Suta opschrikken. “Gebruik alsjeblieft je magie om te kijken wat er anders voelt.”

Marine, de kruidengenezer van de Yami knikte. “Als je iets voelt bloeden, is dat het.”

Suta keek angstig naar haar vader, maar realiseerde zich ook dat ze geen andere keus had. Trillend ging ze met haar vingers naar het gezicht van haar moeder. Het was warm en ze leek te slapen. Ze sliep zo vredig, was ze echt gewond?

Suta sloot haar ogen en gebruikte haar krachten. Ze zette kleine stapjes, bang om nog meer schade aan te richten. Matsuru had gezegd dat, hoewel Yume's genezende krachten sterker waren, Suta toch meer kans had. Ze hoefde alleen maar rustig te blijven en te zoeken naar iets vreemds. Ze hoefde alleen maar...

"Wacht even..." Suta bewoog opeens haar hand.

Marine zag Suta's vingers bewegen. "Eh, de wond is hier." Hij wees naar een plek. Wist Suta niet waar ze het moest zoeken?

"Weet ik." Suta bewoog opnieuw haar vingers.

"Suta?" Irina voelde de magie van het meisje.

Suta legde een andere hand op haar moeder. "Ze is gewond.", mompelde. "Maar het is niet... hier.", zei ze ongemakkelijk.

Marine keek naar Irina. Was het bloed op het hoofd van Naraku geen teken dat het daar zat? "Irina, laten we Yume roepen.", stelde Marine voor.

"Het is hier." Suta wees naar de niet-gewonde schouder.

Stilte vulde de kamer. "Er is daar zelfs geen blauwe plek.", mompelde Marine.

"Suta, lieverd.", begon Irina. "er is niets mis met je moeders schouder."

"Jawel.", sprak Suta krachtig. Ze zag niet hoe haar vader twijfelde tussen de conclusie van de genezers en zijn dochter. "Als ik nou..." Zacht gloeiend, gebruikte ze voorzichtig haar magie. "Het is klein... smal, maar... als ik nou..." Haar gezicht toonde inspanning.

"Kom op... open... kom op... kom nou..."

Plots ging er een lichtflits door Naraku's lichaam en ze schokte op het bed. Het was kort, maar genoeg om de vrouw naar lucht te laten snakken en haar ogen te openen. De volwassenen sprongen naar de Hoofdvrouw met paarse haren. Haar ogen sloten weer half. Ze riepen haar naam, maar er leek niets te gebeuren.

"Moeder!", schrok Suta. "Oh, moeder, het spijt me zo! Het spijt me heel erg! Ik zal nooit meer met Yume ruziën. Ik zal mijn haar 's morgens en 's avonds borstelen, dat kan vast ook wel." Ze voelde hoe haar vader haar van het bed wegduwde. "En ik zal Yume nooit meer plagen! Ze mag zelfs mijn kleren aan!"

"Suta!" Keiran probeerde zijn dochter te kalmeren. "Suta, rustig nou." Hij keek vlug achterom en de glimlach en de knik van Irina stelde hem deels gerust. "Ze geneest zichzelf al. Je hebt haar gered, het komt wel goed."

"Oh, vader," Suta hilde weer. "waarom maak ik toch steeds ruzie met Yume? Waarom lukt het ons niet te stoppen? We proberen het, echt waar, maar het lukt niet."

"Hé, hé." Keiran lachte. "Zussen horen te ruziën. Mijn broer en ik vochten ook steeds en geloof me, vergeleken met dat is dit maar wat gekibbel."

"Dat is niet waar.", snikte Suta. "Volgens de Yami vochten jij en oom Caron zelden."

Verrast, knikte Keiran. "Ah, ja, maar hij had... creatieve streken." Hij wil de herinneringen aan zijn broer niet besmeuren, maar hij had weinig keus als hij zijn dochter wilde kalmeren. "Mijn broer wilde een man van mij maken en geloof me, daarmee zijn de ruzies tussen jou en Yume niets."

Suta snikte nog even. "Heeft hij je echt met giftige klimop aan een boom gebonden?"

Keiran probeerde de herinnering te verdringen. "Bind je zus gewoon maar nergens aan vast, oké?" Zijn dochter knikte. "Kom op, ga naar oom Matsuru en laat hem weten dat

we hem op de hoogte houden.” Hij leidde haar de zaal uit en sloot de deur zachtjes achter haar. Daarna haastte Keiran zich terug naar het bed en greep Naraku’s hand. “Ja, sorry.”, verontschuldigde Marine zich. “Voyce heeft het ze per ongelijk verteld.” “Heeft hij ze over de bijen en de honing verteld?”, vroeg Keiran. Marine schudde zijn hoofd. “Nee, dat niet.” Hij zag dat Keiran overstuur was, maar dat was waarschijnlijk vanwege zijn vrouw. “Suta is best goed. Blijkbaar was er iets wat Naraku’s magie blokkeerde en dat zat dus in de schouder.” “Wat is er gebeurd?”, vroeg Keiran. Irina schudde haar hoofd. “Het spijt me, onze specialiteit ligt in ziektes en wonden. Wij hebben niets in de boeken gevonden over de stroom van magie.” “Het menselijke lichaam is nog steeds een groot mysterie.”, knikte Marine. “En Irina weet twee keer zo veel als ik.” “We zullen er weer naar zoeken.”, beloofde Irina Keiran. “En misschien kan ik op een dag naar Nyhmar terug, zodat ik over de laatste ontdekkingen kan worden bijgepraat. Misschien is het antwoord daar te vinden.”

De zon kwam al weer op, toen Naraku eindelijk de kracht had om te praten. “[Danooh] heeft geholpen.”, sprak ze schor. “[Danooh?]” Keiran was verbaasd. “Jouw Lichtmagie?” Omdat Naraku’s magie zo sterk was, voelde het soms alsof het een levend wezen was. Naraku knikte. “Zij leidde Suta.” Ze wendde zich opnieuw naar Keiran. “Keiran?” Hij kon haar trillende ogen en lippen zien. “Waarom... waarom ben ik zo’n slechte moeder?”, fluisterde ze. “Ik kan legers bevechten, tovenaars en Bloeddemonen weerstaan... Waarom kan ik ze niet opvoeden?” Keiran ging glimlachend met zijn hand door haar haren. “Jij bent geen slechte moeder.”, verzekerde hij haar. “Dat ben ik wel.”, gaf Naraku zichzelf de schuld. “Matsuru zei me dat ze opgroeien zoals wij ze opvoeden. Dus al die ruzies moeten mijn fout zijn. Ik heb iets fout gedaan.” “Jij hebt niets verkeerd gedaan.” Keiran wilde het niet horen. “Zij weten wat goed of fout is, ze weten zich te gedragen.” Hij zuchtte. “Ze gaan gewoon... door een moeilijke fase. Ze kunnen niet met of zonder elkaar.” Hij raakte zijn vrouw voorzichtig aan. “Het zijn twee zussen in de puberteit, opgesloten in een kasteel met steeds dezelfde gezichten. Ze verlangen naar de wereld buiten, maar weten dat het niet kan.” Hij kustte haar hand. “En ze weten dat ze niet naar buiten kunnen voor ze een wapen kunnen hanteren.” “Maar Graven...” “Graven is een jongen.”, legde Keiran uit. “En daarbij is hij de zoon van onze beste strijders. Blade’s weg is niet die van ons. We komen er wel uit.” “Ik ben moe, Keiran.” Naraku begon te huilen. “Wil je slapen?” Keiran begreep het verkeerd. Naraku schudde haar hoofd. “Die ruzies... al die ruzies.”, hilde ze. “Ik kan niet zo doorgaan. De meiden, de Yami, De Ijsjagers. Al wat ik hoor is roepen, schreeuwen, schelden en beschuldigen. Ze beschuldigen elkaar allemaal en ik zit er middenin.” Ze droogde haar ogen. “En ik wil er niet meer tussenin zitten. Ik wil dit niet meer, Keiran, echt niet. MorgenSneeuw is gewoon niet groot genoeg voor ons allemaal.”

Episode 378: De muren komen op ons af

“Bedankt dat jullie zijn gekomen.” Naraku verwelkomde haar stam in de ruimte. Ze waren duidelijk nieuwsgierig.

De laatste paar dagen waren redelijk rustig verlopen in kasteel MorgenSneeuw. Vanwege Naraku's ongeluk probeerden zowel de Yami als De Ijsjagers irritatie te voorkomen. Nu was het nog rustig, maar Naraku wist dat het niet zou duren.

Yume en Suta zetten hun beste beetje voor, maar de ruzies bleven. Ze zorgden dat hun moeder niet in de buurt was als ze ruzie hadden en dat hun magie niet zou botsen. Het resulteerde wel in slaan en haartrekken, maar dat was zo genezen en zag niemand.

“Oh, de kinderen zijn er niet.”, merkte een roodharige Elf op.

“Ik heb ze niet uitgenodigd.”, vertelde Naraku Sushi. “Zij hoeven zich hier geen zorgen over te maken.”

“We hebben dan zorgen?”, vroeg een man met okerkleurig haar.

Naraku knikte. “Ja en ik heb jullie advies nodig.” Ze wendde zich tot de groep, die was gaan zitten. Ze zat zelf achterstevoren op een stoel en liet haar lange haren over het hout vallen. “Ik weet niet wat ik moet doen.”

“Waarom?”, vroeg een lange, slanke man.

“Aan alles.”, gaf Naraku toe. “Ik weet dat jullie mij vanwege het ongeluk even ontzien, maar dat zal niet duren.” Ze zuchtte. “De ruzies komen snel genoeg weer terug.”

“Nou, als die idiote Yami niet van die lange tenen hadden...”, trapte Kai af.

De okerharige man knikte. “Of dat ze hun hersens zouden gebruiken.”, voegde hij toe.

“Zij gebruikten mijn verf om wat keien te schilderen. Ze zeiden dat het oefenen was, maar ik zag ze alleen maar rondjes rennen.”

“Rain heeft gelijk.” De Elf ging naast hem staan. “En ik weet zeker dat ze iets beramen.”

“Ao, ik weet dat je de Yami haat,” Naraku draaide naar hem toe. “maar hoor je jezelf wel? Dit is gewoon paranoia.”

“Ik heb genoeg reden om hen te haten.”, gromde Ao. “Door hen is Clover dood.”

Naraku zuchtte, maar wist dat het zinloos was om er tegenin te gaan. Het was ongezonder om zo lang wrok te hebben, maar wie nam hem dat kwalijk? Dag in, dag uit werd hij geconfronteerd met de stam die zijn geliefde had gedood. Hij wilde ze ten minste niet meer aanvallen. Maar één misstap en dat kon zo omslaan, dat wist Naraku ook.

“We zijn allemaal rusteloos.” Keiran ondersteunde Naraku. Hoewel hij van geboorte een Yami was, werd hij nu als een volwaardige Ijsjager beschouwd. “En door deze vrede raken we allemaal snel geïrriteerd.”

Kai knikte. “Ja, Marine is snel op zijn tenen getrapt. Alledaagse dingen irriteren hem.”

“We weten allemaal dat er iets moet veranderen.” Mayonaka stond op. “En ik heb het niet over een nieuwe oorlog. Als het jullie om het even is, vermijd ik dat liever.”

“Maar wat dan?”, vroeg Matsuru. “Oorlog is geen optie, dat snap ik, maar vrede laat de Yami doordraaien.”

“Misschien kunnen we de Yami op jacht sturen?”, stelde Sushi voor. “En jacht hier ver vandaan? Dat zullen ze vast fijn vinden.”

Blade knikte. “Ja, dat geeft ze iets te doen. Ze zijn bosmensen, dus een grote jacht zal voor een frisse wind zorgen.”

“Maar voor hoelang?” Irina maakte zich zorgen. “Er was rust toen de Yami Glorieuze Stellus kon opjagen, maar nu ze verdwenen zijn...”

“Glorieuze Stellus komt terug.”, sprak Mah-Lin haar tegen. “Die ellendelingen zoeken vast versterking. Dus een oplossing voor een maandje of twee, drie is genoeg.”

“Wat denk je van zo’n reis om jezelf te vinden?”, stelde Rain voor. “De Yami zijn hier nu al bijna tien jaar en zij weten nog steeds niet wat ze moeten doen. Misschien, als ze opnieuw gaan reizen, zullen ze hun nieuwe leider vinden, en hun nieuwe pad.”

“Ah, ja!” Mayonaka klapte in haar handen. “Dat is precies wat ze nodig hebben!”

Ze keerde zich tot haar vrienden. “Ik kan de logboeken doornemen en belangrijke plekken van hun voorouders opzoeken. Misschien hervinden zij zich als zij de voetstappen van hun vorige koningen volgen.”

De anderen knikten. “We hebben genoeg bont.”, zei Sushi. “Ik kan meer dan genoeg kleding maken.”

Irina knikte ook. “En ik kan Marine wat van mijn kruiden geven. Met onze drie Hogeren hebben wij toch niet veel nodig.”

“We gaan richting de lente.”, voegde Matsuru toe. “De beste tijd voor een reis.”

De Ijsjagers kwetterden over de mogelijke reis van de Yami, maar Keiran merkte iets op. “Je bent stil.”, zei hij tegen Naraku. “Dat is meestal geen goed teken.”

Naraku keek op. Haar vrienden werden ook stil. “Hoorde je het niet?” Keiran keek verbaasd terug. “De enige oplossing die ik hoor, is de Yami wegsturen.”

“Waarom niet, het is hun schuld.”, gromde Ao.

“Nee.” Naraku schudde haar hoofd. “Dat is het niet.” Ze ging rechtop zitten. “Ook wij zijn het.” Ze wendde zich tot haar vrienden. “Sushi, werd jij niet boos toen de stof niet wilde vallen zoals je wilde?” Zij ging van de Elf naar de hoofdjager. “En Blade, je mist steeds vaker tijdens de jacht.”

“Ik oefen te weinig.” Blade haalde zijn schouders op. “Ik werk er aan.”

“Nee, Blade.”, sprak Naraku hem tegen. “Het komt door gebrek aan concentratie.”

“Ha, ik zei toch dat het niet door de zon kwam.”, lachte Mah-Lin.

“Pardon?!”, snauwde Blade.

“Dat bedoel ik!” Naraku sprong op. “Het zijn niet alleen de Yami. Wij zijn het ook!”

De Ijsjagers keken naar hun Hoofdvrouw. “Het?”, vroeg Kai. “Wat zijn we?”

“Geïrriteerd.”, begon Naraku. “Geen focus. Geprikkeld. Rusteloos. Moet ik verder gaan?”

“Bedoel je dat *nij* doordraaien?”, beet Blade haar toe.

“Paranoïde!” Naraku spreidde haar armen. “Glorieuze Stellus zal ons einde niet zijn. We zorgen daar prima zelf voor.”

Keiran legde zijn handen voorzichtig op haar schouders. “Oké, oké, we begrijpen je.”, probeerde hij. “We draaien allemaal langzaam door.”

“Ik draai niet langzaam door!”, pufte Naraku. “Ik ben het al!”

Hijgend en puffend probeerde Naraku rustig te worden. “Maar wat kunnen we doen?”, sprak Mayonaka zachtjes. “Alles wat ik kan bedenken, is de Yami vragen ons wat ruimte te geven.”

“Dat, of wij moeten Glorieuze Stellus opzoeken.” Die gedachte gaf Rain de kriebels.

“Dan hebben de Yami iets te doen.”

Stilte vulde de kamer. Niemand wist wat te zeggen, maar dat er iets moest gebeuren, was duidelijk. “Of...” Naraku’s ogen werden groot. “Of... *nij* gaan?”

“Wat doe je, Graven?” Yume schoof voorzichtig dichterbij.

Graven keek niet op. “Het lijkt erop dat ik een boek lees.”

“Och, gekke Yume.” Suta lachte kort en hooghartig. “Je herkent toch wel een boek?” Yume schaamde zich en probeerde van onderwerp te veranderen. “Waar gaat het over?” Suta, die een betere lezer was dan haar zus, had het al gezien. “Een historisch verhaal over Yalè?” Ze knielde naast Graven. “Ik ben dol op verhalen over Yalè, jij niet?” Graven probeerde haar te negeren. “Moesten jullie Grasshopper geen bad geven?” Yume haalde haar schouders op. “Mam vergat te zeggen of we haar moeten helpen baden of een bad moeten geven. Met Grasshopper is dat best verwarrend. Moeten wij haar helpen baden als mens, of haar een bad geven als ze een wolf is? Dat zijn twee totaal verschillende dingen.” Ze zag Suta en Graven staren en werd weer rood. “Wat Yume zo uitgebreid beschreef, is dat wij op moeder moeten wachten.” Suta ging naast Graven zitten. “Mag ik meelesen?” Graven sloot het boek en stond op. “Nee, want ik heb pa beloofd klaar te staan voor training als hij uit die ouderen-vergadering komt.” Hij draaide zich om en gaf het boek aan Suta. “Vergeet het niet terug te brengen naar de bibliotheek, oké?” Zonder nog een woord te verspillen, verliet Graven de binnenplaats en ging naar zijn kamer om zich om te kleden. “Hij is zo geweldig.” Suta hield het boek dicht tegen haar aan, alsof hij haar een diamanten schat had gegeven. Yume zuchtte ook. “Hij is zo cool.”, knikte ze. “Als ik groot ben, ga ik echt wel met hem trouwen.” Geschrokken, liet Suta bijna het boek vallen. “Yume!”, riep ze. “Doe niet zo mal!” Ze hield het boek weer dicht tegen haar aan. “Ik ga met hem trouwen!” “Wat?!” Yume’s mond viel open. “Dat dacht je! Graven is van mij!” “Waarom zou hij geïnteresseerd zijn in een koe als jij?”, lachte Suta. “Ik ben geen koe!” Yume sprong op. “Ik ga papa...” Opeens viel ze stil en zag iets in de verte naderen. “Wat?” Suta kende haar zus beter dan wie dan ook. “Ik denk dat mam de wolf-gedaante bedoelde.”, walgde Yume. Suta zag nu ook de vieze wolf. “Wil ik weten waar ze deze keer in gerold heeft?” “Als je het weet, vertel het mij dan maar niet.” Yume deed een stap naar achteren.

“Sorry, wat?” Rain stak zijn vinger op. “Zei je nou dat wij MorgenSneeuw moeten verlaten?” Naraku knikte. “Mooi niet.” Blade’s mond viel open. “Dit is ons huis, waarom moeten *wij* gaan?” “Omdat wij ook deel van het probleem zijn.”, legde Naraku uit. “En Hogeren, ik ben al maanden niet buiten geweest!” “Dus je wilt een uitje?”, gromde Kai. “Je wilt vakantie?” “Je kunt niet weg.” Mayonaka viel Kai bij. “Je bent de koningin van MorgenSneeuw, je kunt niet zomaar je land verlaten.” “Het zou maar tijdelijk zijn.”, glimlachte Naraku. “Ik heb het land waarover ik regeer nog nooit gezien. Ik heb verhalen gehoord, maar dat is dan ook alles. De enige stad die ik ken, is Animuk.” Matsuru knikte en zijn vrienden schrokken. “Nee, nee, geen zorgen.”, zei hij vlug. “Ik stem nog niet toe.” “Ze heeft verplichtingen!”, riep Blade. “Ze hoort hier te zijn.” Irina wendde zich tot Matsuru. “Maar ze weet niets van het land.”, herhaalde ze. “Hoe kan ze recht spreken, als ze niets weet van de wetten en gebruiken van de steden?” “Wat als Glorieuze Stellus aanvalt?” Sushi maakte zich zorgen. “Dan zijn we hier nodig.”

“MorgenSneeuw is niet zo groot.”, glimlachte Naraku. “We zijn zo weer terug.” Mah-Lin zuchtte. “Maar de bossen bieden weinig bescherming.”, mompelde ze. “Als Glorieuze Stellus weet dat Naraku op pad is, zullen ze ons dagelijks bezoeken.” “En wij zijn niet zo sterk als de Yami.”, knikte Sushi.

“Hé, spreek voor jezelf.”, momperde Blade.

Keiran had al een tijdje niets gezegd en dat baarde Naraku zorgen. Was hij het er ook niet mee eens? “Of we moeten incognito reizen.”, stelde hij voor. “Wat als we niemand vertellen dat we op reis gaan? Laat de geruchten het kasteel beschermen.” Hij keek om zich heen. “Door de geruchten is er al bijna tien jaar vrede. Ik weet zeker dat ze het kasteel nog wel een jaar kunnen beschermen. Bovendien, misschien kan Naraku onderweg nog wat magische heldendaden verrichten, waardoor er wat nieuwe geruchten ontstaan.” Hij zag de starende ogen van zijn vrouw. “Je was de draad kwijt zodra ik ‘incognito’ zei, of niet?”, zuchtte hij.

Naraku knikte. “Incognito betekent in het geheim reizen.”, legde Mayonaka aan Naraku uit. “Mensen mogen je ware identiteit niet weten.”

“Ja, maar onze groep trekt genoeg aandacht.”, momperde Blade. “Voor je het weet, weet de wereld dat De IJsjagers weer op pad zijn.”

“Of”, begon Naraku. “we doen alsof we een andere stam zijn!” Haar gezicht glom. “De Maanrijders!”

Gekreun ging door de zaal. “Alsjeblieft, Naraku, alsjeblieft.”, zuchtte Matsuru. “Stop met het verzinnen van namen.”

Verward keek Naraku om zich heen. “Maar, maar...”, begon ze langzaam. “Ik vind het een mooie naam.”

Keiran zag haar gezicht en keek de kamer rond. Hij wist dat ze gewonnen had. Niemand kon dat gezicht weerstaan. “Oké”, gaf hij toe. “We noemen ons De Maanrijders.”

“Nou, ik ga niet.” Ao sloeg zijn armen over elkaar. “Mooi niet dat ik die achterbakse Yami hier alleen laat.” Hij zag het bezorgde gezicht van Naraku. “Ik wed dat dit de kans is waarop de Yami wachten. Zij krijgen MorgenSneeuw niet.”

“Ao, alsjeblieft...”, probeerde Naraku.

“Nee.”, was het krachtige antwoord. “En jij moet ook blijven. Laat hun maar gaan!”

“Eigenlijk”, Rain ging ook staan. “heb ik ook niet de behoefte te reizen.”

“Ik ook niet.”, gaf Kai toe. “Ik vind het niet erg om hier te blijven en Ao te helpen het kasteel te beschermen.” Er viel kort een stilte. “Overigens niet tegen de Yami. Tegen Glorieuze Stellus en andere vijanden.”

“Dus, we splitsen ons op?” Sushi keek rond. “Dat is best lang geleden.”

“Ik zou graag Nyhmar bezoeken.” Irina deed een stap naar voren. “Mijn medische kennis is vast verouderd.”

“Misschien moeten wij de handen opsteken.”, stelde Matsuru voor. “Wie zou graag incognito de dorpen van MorgenSneeuw bezoeken?” De meeste handen gingen de lucht in. “En wie wil hier blijven?” Drie handen gingen omhoog. “Voor een paar maanden moet dat wel kunnen.” Hij keek om zich heen. “Wij kunnen drie of vier dorpen of steden bezoeken en dan terugkomen.”

Blade raakte langzaam overtuigd. “Het zou Graven goed doen. Misschien krijgt die knul dan een ruggengraat.”

Mah-Lin besloot haar echtgenoot te negeren, maar kon haar rollende ogen niet achterwege laten. “Het zou ook goed voor Yume en Suta zijn.”, zei ze maar. “Ik weet zeker dat ze graag andere mensen willen ontmoeten.”

“Gaan we te paard?”, vroeg Sushi.

“Beter van niet.”, reageerde Mayonaka. “Alleen rijke mensen hebben paarden, dus dat is vragen om ongewenste aandacht.”

“Nou, we zijn rijk. Tenminste, we zouden rijk zijn als we die edelstenen uit de ondergrondse bron konden verkopen.”, mompelde Sushi. “En we kunnen ons moeilijk De Maanrijders noemen als we nergens op rijden.”

“We jagen toch ook niet op ijs.”, snauwde Mayonaka terug.

“Misschien zal deze reis de vrede in MorgenSneeuw terugbrengen.”, lachte Naraku. “Als wij hier niet zijn, dan hebben de Yami minder tijd om zich te vervelen.”

“Weet je zeker dat dit uitje niet bedoeld is om de ruzies te ontvluchten?” Keiran kneept zijn ogen samen. “Of onze taken op hen te dumpen?”

“Ik begrijp niet wat je bedoelt.”, antwoordde Naraku. Na een korte pauze ging ze verder.

“Echt, ik weet het niet.”, gaf ze toe. “Wat bedoel je?”

Matsuru stapte naar voren en besloot Naraku’s laatste opmerking te negeren. “Ik denk dat we dan alleen nog moeten weten of de Yami ook akkoord gaan.” Hij wendde zich tot Ao, Rain en Kai. “En je zal nog iets moeten beslissen, Naraku.”

“Wat dan?”, wilde ze graag weten.

“Wie gaat je vervangen?” Matsuru keerde zich naar Naraku. “Met de Yami samenwerken is één ding, maar we kunnen niet verwachten dat Ao, Kai en Rain onder Cisse’s leiding gaan vallen. Wie zal de stem van De Ijsjagers zijn? Wie krijgt de leiding over MorgenSneeuw?”

Episode 379: De beste van de drie

De Ijsjagers hadden verwacht dat de Yami ook enthousiast zouden zijn, maar dat viel tegen. “Maar wie geneest ons dan als we gewond zijn?”, vroeg één van de Yami.

“Nou, Nayvee bewijst hoe belangrijk jullie reis is.” Cisse krabde zijn hoofd. “We zijn behoorlijk afhankelijk van jullie geworden.”

“Jullie blijven niet alleen achter.”, verzekerde Keiran de Yami. “Ao, Kai en Rain blijven hier. Zij kunnen in geval van nood het kasteel in hun eentje beschermen.”

“Waarom vertelt Naraku ons dit niet zelf?”, vroeg Marine.

Keiran keek naar Matsuru, die naast hem stond. “Naraku moet haar vervanger kiezen.”, legde Matsuru uit. “En gezien haar keuzes, is dat niet makkelijk.”

“Rain.” Eén van de Yami stak zijn hand op. “Kies Rain.”

Cisse knikte. “Ja, mijn stem gaat ook naar Rain.”

Keiran wendde zich tot Matsuru. “Tja, Ao haat ze.”, gaf Matsuru aan zijn ‘schoonzoon’ toe. “Hij zou geen vinger uitsteken als ze hulp nodig hebben.”

“En hij zou onze hulp ook niet accepteren.”, voegde Shay toe.

“En Kai kun je ook vergeten.”, mompelde andere Yami. “Die gozer is meer dan honderdvijftig jaar oud, maar een kind van drie is volwassener.”

“Saffron heeft gelijk.” Nayvee viel hem bij. “Kai is zo verantwoordelijk als een koe.”

“Ah, dus hier hebben Yume en Suta dat koe-gedoe vandaan!” Keiran wees naar Nayvee.

“Kunnen jullie wat meer op jullie woorden letten? We proberen hen als dames op te voeden.”

“Waarom heb je nog niet gepakt?” Blade liep onuitgenodigd Gravens kamer binnen.

“Hallo?” Graven stond van zijn bed op en legde een boek opzij. “Mag ik wat privacy?”

“Nou?” Blade negeerde zijn zoon. “Pak je spullen.”

Graven liep naar zijn vader toe. “Nee.”, zei hij. “Ik ga niet.”

“Ha!” Blade lachte. “Mocht je willen! Jij blijft echt niet hier. Jij gaat mee.”

“Maar ik wil niet!”

Blade’s gezicht stond op donderen. “Jij hebt niets te willen!”, siste hij. “Ik ben je vader en ik weet wat het beste voor je is. Dus pak je spullen, of je moeder pakt je tas in!”

“Pak je eigen tas in!”, snauwde Graven per ongeluk terug.

Blade hief zijn hand, klaar om een klap uit te delen, maar het lukte hem zich in te houden. “Je moeder is hier binnen het uur.”, siste hij. “En als je dan nog niet hebt gepakt, doet zij het.”

Zonder een woord te zeggen, draaide Blade om en stormde de kamer van zijn zoon uit.

De deur sloeg met een klap dicht. Doordat hij zo boos was, kostte het hem vijf seconden voordat hij de oosterse vrouw aan de zijkant opmerkte.

“Was dat nou echt nodig?”, vroeg ze hem.

Blade zuchtte. “Ik weet niet wat er met die jongen is.”, gaf hij gefrustreerd toe.

“Hij wil zijn eigen pad volgen” Mah-Lin begreep haar zoon goed. “En hij kan dat niet als jij hem zegt waar te lopen.”

“Dat weet ik ook wel.”, bromde hij. “Maar het pad dat hij wil, leidt naar moeilijkheden. Je kunt boeken niet eten.”

Mah-Lin knikte. “Dat weet ik ook.” Ze raakte hem aan. “Maar laat hem dat zelf inzien. Laat hem struikelen. Laat hem zelf ontdekken, dat er maar één toekomst voor hem is.”

“Ik laat hem zijn jeugd niet verspillen.” Blade’s gezicht ontspande zich. “Ik wil alleen het beste voor hem.”

“Hij weet dat.”, verzekerde Mah-Lin hem. “Maar geef hem de ruimte.”

Blade mompelde iets onduidelijks. “Zorg gewoon dat hij geen boeken inpakt.”, beval Blade terwijl hij wegliep.

“Lastiger dan verwacht?” Naraku zag Mayonaka haar richting opkomen.

Naraku wist direct wat ze bedoelde. “[Do.]”, knikte ze in de Sekense taal. “Het is niet zo makkelijk als het lijkt.”

“Ik zou je mijn voorkeur kunnen geven.” Mayonaka ging zitten. “Maar het is een beslissing die alleen jij kunt maken.”

“Maar hoe maak ik die?” Naraku zuchtte. “Hoe kan ik beslissen wie de regent van dit kasteel kan zijn? Wie kan het beste met noodsituaties omgaan?”

Mayonaka lachte. “Misschien moet je het anders benaderen. Wie zou er voor alle mensen in het kasteel zorgen?”

“Dat zou Rain zijn.”, bedacht Naraku.

“En wie is de wijste van de drie?”

“Dat is Rain.”, herhaalde Naraku.

“En wie gedraagt zich het beste als we belangrijke gasten hebben?”, vroeg Mayonaka.

Naraku keek op. “Dat is Rain ook.”

“Rain hoeft dit niet in z’n eentje te doen.”, verzekerde Mayonaka Naraku. “Hij heeft Kai en Ao om hem te helpen. Ik weet dat hij onzeker is, maar ik weet zeker dat er een leider in hem schuilt.” Ze stond op, groette de Hoofdvrouw en liep weg.

Echter, Naraku was niet gerustgesteld. Ze wist dat hij de beste keuze was... toch? Steeds als ze aan een leider dacht, kwam Ao naar boven. Hij had de leiding genomen toen de Yami Naraku gevangen hadden genomen. Hij bekommerde zich om zijn stam en familie en kon zich perfect gedragen als er gasten waren.

Ze herinnerde zich de dagen toen zij hem voor het eerst had ontmoet. Ao was grof, zelfs arrogant, en te zelfverzekerd. Daarentegen, Rain was rustig en altijd op de achtergrond. Naraku viel even stil. Waarom niet Kai? Maar toen herinnerde zich zijn streken, zijn gekke gedrag en zijn onverantwoordelijkheid. Oké, hij was de oudste van hen, maar hij gedroeg zich er zeker niet naar. Nee, Kai was geen optie. Als er een koning op bezoek zou komen, zou hij vast een grap met hem uithalen.

“Dit helpt helemaal niet.”, zuchtte Naraku. “Ik ben zelfs verder weg van mijn keuze!”

“Wie denk je dat ze zal kiezen?”, vroeg Ao aan Kai en Rain. Rain was rustig aan het schilderen, terwijl Kai wat paddenstoelenbroodjes at.

“Zeker-weten Rain.”, zei Kai met volle mond.

“Ik hoop het niet.”, gaf Rain toe. “Ik ben niet echt geschikt als leider.” Hij keek naar Ao, die iets in een stok kerfde. “En Naraku weet dat. Ik ben een leraar, geen regent. Ze kiest jou waarschijnlijk, Ao.”

“Misschien.” Het was onduidelijk of Ao daar blij mee was. “Ik heb al eerder de leiding genomen. Kan niet zeggen dat we er slechter op zijn geworden.”

Kai knikte. “Dat is waar.” Hij nam een nieuwe hap. “Dankzij jou leven we nog steeds. Maar je nam de leiding *tegen* de Yami. Kan je de leiding op je nemen als je samen moet werken *met* de Yami?”

“Volgens mij pak je teveel in.”, sprak Yume Suta aan.
 “En jij te weinig.” Suta mompelde. “Kun je iets van mij dragen?”
 “Eh, nee dank je.”, antwoordde Yume. “Ik breek mijn rug liever niet.”
 “Hoe gaat het, meiden?” Keiran liep de kamer in.
 “Verschrikkelijk!”, klaagde Suta. “Ik kan niet kiezen tussen mijn kleren.”
 Keiran keek naar Yume. “Heb je geen deken nodig?”, vroeg hij haar.
 Yume schrok en dook haar kast in. “Geen zorgen, jullie meiden zijn net jullie moeder.”
 “Yume misschien.”, zuchtte Suta. “Moeder pakt ook altijd te weinig in.”
 “Dat is waar.” Keiran legde twee ingepakte voorwerpen op de kaptafel. Toen hielp hij ook Suta. “Daarom pak ik wel voor haar in. Trouwens, ze heeft genoeg aan haar hoofd.”
 “Niet de spiegel!”, smeekte Suta bezorgd, toen haar vader het kleinood pakte.
 Keiran glimlachte. “Suta, het kan breken. Je kan de spiegeling van het water gebruiken. Trouwens, Mayonaka gaat ook mee en zij helpt je maar wat graag.”
 Keiran ging naar de kast van Yume en trok er een broek uit. “Waarom een broek?”, vroeg ze. “Ik heb er al één aan.”
 “Ga je al die maanden alleen die broek dragen?” Keiran fronste een wenkbrauw. “Wat trek je aan als die broek moet worden gewassen?” Yume werd rood, maar Suta giechelde. “Ik ben hier niet gekomen om jullie spullen in te pakken.” Hij ging terug naar de ingepakte dingen.
 “Cadeautjes?” Suta was nieuwsgierig. “Maar vader, onze verjaardag is al geweest. Graven is de volgende die jarig is.”
 “Dit is geen verlaat verjaardagscadeau.”, verzekerde Keiran haar. “Jullie moeder en ik hebben het hierover gehad.” De meisjes pakten de cadeaus uit. “Er is een reden dat jullie nog niet alleen naar buiten mogen.”, gaf hij toe. “Maar als we onderweg zijn, kunnen wij niet altijd in de buurt zijn.”
 “Wow, pa!” Yume hield het glimmende ding omhoog. “Dit is prachtig!”
 “Jullie hebben je wapen nog niet gevonden.” Keiran keek naar de messen die zijn dochters vasthielden. “Jullie weten hoe je zwaarden en speren moeten gebruiken, maar ze zijn niet... ‘jullie’.”
 “Ik word al beter met pijl en boog.”, lachte Yume.
 “Maar een pijl en boog is niet ‘jij’.” Keiran probeerde iets ongrijpbaars te verduidelijken.
 “Alleen de Hogeren weten wanneer jullie je wapen vinden, maar jullie moeder en ik willen niet dat jullie weerloos zijn.” Hij grinnikte kort, toen hij de verbaasde gezichten van zijn dochters zag. Weerloos? Hadden zij niet hun magie om zich te beschermen? “Je kunt niet altijd op magie vertrouwen. Je moeder heeft dit op de harde manier geleerd. Er zijn mensen die magie kunnen blokkeren, dat weten jullie. Het enige waarop je altijd kunt vertrouwen, is de weg van metaal.”
 Yume speelde met het mes in haar handen. “Oh, Yume!”, zuchtte Suta. “Je houdt het als een koe vast.”
 “Ah, ja, over dat koe-gedoe...” Keiran kneep zijn ogen toe.

De dag ging zoals alle dagen voorbij, en eindigde in een avond. Naraku was te laat voor het avondeten en haastte zich de eetzaal binnen. Ze zag dat Yume en Suta niet naast Keiran en haar eigen stoel zaten, maar ze hoefde niet ver te zoeken. Graven leek niet zo blij te zijn met die meiden naast zich.

“Heb je kunnen kiezen?”, vroeg Keiran.

Naraku ging zitten. “Ik... denk het.”, weifelde ze.

“Nou, het is in ieder geval de juiste keuze.” Hij zag haar verbaasde gezicht. “Oh, niet over dat regent-gedoe. Over de reis.” Keiran lichtte zijn woorden toe. “De Ijsjagers kijken er echt naar uit; ze zijn zo levendig.” Hij wendde zich tot zijn vorige stam. “En het zou ook goed zijn voor de Yami. Misschien helpt het hen een keuze te maken.” “Dat hoop ik ook.” Naraku vouwde haar handen. Iedereen deed hetzelfde en dit keer was het Kai die de laatste was.

“Dank voor de maaltijd.” Naraku begon te eten.

Yume en Suta begonnen bijna te vechten, maar het lukte Graven om ze rustig te houden. “Ik hoop dat ze onderweg iemand ontmoetten.”, fluisterde Keiran tegen Naraku. “Hun hart breekt zodra ze beseffen dat Graven hen alleen als zusjes ziet.” “Och, dat weten ze best.” Matsuru had hen gehoord. “Maar Graven is het dichtst bij hun leeftijd. Ze vinden vast in elke stad die we bezoeken een ‘ware liefde’.” “En een gebroken hart zodra we verder gaan.”, zuchtte Naraku. “Daar kijk ik niet naar uit.”

Tijdens het avondeten gebeurde er weinig bijzonders, hoewel Kai een paar flauwe grappen uithaalde. Naraku genoot van de ontspannen sfeer, wat haar afleidde van haar zorgen. Als dingen zoals nu waren, moest ze dan niet blijven? Nee, de dingen waren juist nu zo *omdat* ze ging reizen. Ze moest dit doorzetten, om de vrede te bewaren. Ze wist dat ze de juiste beslissing had genomen.

Na het eten wilde Naraku haar keuze bekend maken. Iedereen was in de troonzaal aanwezig en wedde wie de nieuwe regent zou zijn. Ze hadden niet veel te verwedden, dus sommige weddenschappen gingen om klusjes of waardeloze spullen. Het ging niet om wie gelijk had, maar om de lol en het spel.

“Kom op! Verlos ons uit ons lijden.” Saffron van de Yami kon zich niet meer inhouden. “Vertel het ons.”

“Ja,” knikte Sushi. “ik word gek van het wachten.”

“Je was al gek.”, haalde Mayonaka aan. “Ik bedoel, de reiskleren die je voor Grasshopper hebt gemaakt zijn gewoon...”

“Heel gaaf.” Sushi maakte de zin af. “Iedereen zal er over praten!”

“En daar maak ik mij dus zorgen om.” Mayonaka slaakte een zucht.

“Nou, dit is het dan.” Naraku trad naar voren. “Ik zal er niet omheen draaien. Ik heb er heel lang over nagedacht en ik heb mijn keus gemaakt.” Ze lachte vol vertrouwen. “En ik heb Kai gekozen.”

“Wat? Neel!” De onverwachte enkele kreet verraste hen volledig. “Kies Rain!” Allemaal staarden ze naar Kai, die zo wit als een laken was geworden nadat hij zijn bezwaar had geroepen.

“Eh, Kai?” Matsuru vroeg of hij zich goed voelde.

“Ik heb zo hard gebeden!” Kai haastte zich naar Naraku. “Heb je mij niet gehoord?”

“Ik weet zeker dat je het goed zal doen.”, stelde Naraku hem gerust.

“Maar ik ben een idioot.”, probeerde Kai. “Ik word maar niet volwassen. Ik ben een kind. Ik kan verantwoordelijkheid niet eens in het woordenboek vinden.”

Naraku was verrast door de uitbarsting. “Maar Kai, je bent wel verantwoordelijk.”, haalde ze aan. “Toen jouw oude school in moeilijkheden was, heb je hen geholpen, ook al wilde je dat niet. Je deed wat je moest doen, ondanks je eigen wens.”

“Kies Rain!” Kai wees naar Rain. “Of Ao. Maar kies mij niet!”

Naraku zuchtte. “Kai, je weet dat Ao niet eerlijk tegenover de Yami zal zijn.” Haar reactie kwetste Ao totaal niet. “En Rain doet alles wat jij zegt, dus dan kan ik net zo goed jou kiezen.” Deze reactie kwetste Rain, maar hij moest toegeven dat ze gelijk had. “Maar ik wil het niet.” Kai fluisterde. “Ik wil het echt niet.”

Naraku legde haar hand tegen zijn gezicht. “Je kan het best.” Ze stelde hem gerust. “En je zal vast weinig te doen hebben. Het de laatste tijd erg rustig.” Naraku sprak tot de anderen. “Heeft iemand bezwaar tegen mijn keuze?” Eén hand ging de lucht in.

“Iemand behalve Kai?” Naraku liep naar Ao en Rain. “Kunnen jullie leven met mijn keuze?”, vroeg ze hen specifiek.

Rain glimlachte en knikte. “Ik ben blij dat je mij niet hebt gekozen.”, gaf hij toe. “Je weet hoe goed ik onder druk presteer.”

Ao knikte ook. “Het is het beste.”, zei hij. “Ik zou ze er op dag één uit schoppen.”

“Ik neem voor jullie een cadeau mee.”, beloofde Naraku hem.

“Zorg dat Su gelukkig blijft.”, vroeg Ao. “En hou haar bij Elf-haters weg.”

Naraku glimlachte en bezegelde hiermee de belofte. “Ik denk dat wij dan klaar zijn om te gaan.”, zei ze. “We zullen morgen vertrekken.” Goedkeurende geluiden vulden de kamer. “Whisper blijft hier om jullie te helpen jagen. En voordat ik de dieren gedag zeg, ga ik nog bij hen langs. Ga je met me mee, Ao?”

De ruimte ver onder het oppervlakte was koud. Zelfs een olie-doordrenkte vlam die rond de stenen danste, warmde hen nauwelijks op. Het was tien jaar geleden gebeurd, maar zoals met alle pijn wordt het minder, maar verdwijnt het nooit.

“Ik denk dat ik jullie een tijdje niet kan bezoeken.” Naraku boog voor de graven.

“Clover, Hane, bescherm alsjeblieft het kasteel.” Stilte vulde het mausoleum en Naraku draaide zich naar Ao.

“Ik kan niet weg.”, fluisterde hij. “Ik kan haar gewoon niet achterlaten.” De Elf richtte zich tot zijn Hoofdvrouw. “Ik weet dat ze er niet meer is en dat ik verder moet... maar ik kan het niet. Ik kan haar niet laten gaan. Waarom?”

“Je hield van haar.” Naraku sprak zachtjes. “En dat doe je nog steeds.”

Ao probeerde te lachen. “Misschien moet ik loslaten.”, besloot hij. “Dat zou ze willen.”

Hij keek naar het graf. “Misschien moet ik er vaker uit gaan.”

“Je verraadt haar niet door dat te doen.”, verzekerde Naraku hem. “Ze zou willen dat je leeft.” Naraku pakte zijn hand. “Het verleden kan niet worden veranderd. Wat gebeurd is, is verleden tijd. Het enige wat we kunnen veranderen...”

“Is de toekomst.”, gaf Ao toe.

“Oh, Matsu,” Irina giechelde. “je handen zijn zo koud!!”

Matsu kuste zijn vrouw. “Dat komt omdat jij dat niet bent.”, complimenteerde hij haar. “Deze verandering is misschien wat we nodig hebben.”

“Wat we nodig hebben?” Irina was verbaasd.

Matsu knikte en kuste haar opnieuw. “We proberen het nu al jaren.” Hij ging met zijn handen door haar lange haren. “Misschien helpt een verandering van omgeving.”

“Je wilt het echt, of niet soms?”, vroeg Irina.

“Jij dan niet?” Matsu was verbaasd.

“Natuurlijk.” Irina lachte terug en omhelsde hem stevig. “Een kind zou prachtig zijn...”

Zelfs al zou hij haar gezicht hebben gezien, zou hij de waarheid niet hebben geweten.

Zelfs na al deze tijd... kon ze hem nog steeds voor de gek houden.

“Yume, kies nou.”, beval Keiran zijn ijsberende dochter, terwijl hij een schaar pakte.

“Maar waarom moet het nu?” Yume raakte in paniek.

Keiran knipte het haar van zijn vrouw. “Of je wordt nu hier geknipt, of als we terug zijn.”, stelde hij. “Of ben je vergeten hoeveel werk jouw oma had toen jouw moeders haren in de verkeerde handen terecht kwamen?”

“Het is maar haar!” Yume spreidde haar armen.

“Je weet dat jouw magie sterker is dan de gemiddelde persoon op Seken.” Naraku herinnerde zich die ene knipbeurt die zij zichzelf jaren geleden had gegeven. Omdat haar lange haren haar niet mocht hinderen, had ze het zelf afgesneden en aan een willekeurige soldaat had gegeven. Daarna vocht ze met Lucan van de Zeven Verenigde Stammen, maar had zich nooit gerealiseerd wat er zou gebeuren met het afgesneden haar. Pas toen haar moeder, de Hogere Yunakara, haar vertelde welke gevolgen het had gehad, ontdekte ze de magie in haar haren. “Ik wist niet dat mijn haar een deel van mijn magie bevatte, maar blijkbaar...”

“We moeten het haar vernietigen.” Keiran knipte Naraku’s haar af tot halverwege haar rug. “Jullie oma had heel wat gedoe om al het haar terug te vinden en al die heksen en monsters te bevechten.” Hij draaide weg van zijn vrouw. “Suta wil geen knipbeurt, dus nu jij nog. Wat wil je?”

Yume keek naar haar lange haar. Zij zuchtte diep en ging snel naar haar vader.

“Knip het af.” Ze sloot haar ogen. “Vlug, voor ik van gedachten verander. En maak het kort!”

Episode 380: De wereld is van mij

Yume raakte zuchtend haar korte haar aan. “Dit bedoelde ik niet...”, mompelde ze.

“Heb ik eindelijk een broertje.”, treiterde Suta.

“Yume, Suta, loop door.”, riep Keiran naar zijn dochters. “Blijf in het midden. Glorieuze Stellus kan ook hier zijn.”

“Ik lijk niet op een jongen.”, snauwde Yume naar Suta.

“Jawel.”, grinnikte Suta.

“We zijn amper buiten en ze kabbelen al weer.” Naraku zag dat haar dochters zich naar het midden haastten.

Het was vroeg in de morgen en de koude mist omarmde de bossen in MorgenSneeuw. Naraku kon de mensen vooraan nauwelijks zien: Matsuru en Irina. Zij zouden de weg wijzen tot hun eerste stop: Nyhmar. Naraku kon niet wachten om de beroemde zee te zien, maar ze wist ook dat het nog enkele dagen lopen was.

Achter Irina en Matsuru kwamen Sushi en Mayonaka, die vrolijk babbelden over de inspiratie die deze reis hun zou geven. Sushi droomde al over de mode in Nyhmar, terwijl Mayonaka niet kon wachten om nieuwe verhalen te horen.

Grasshopper, in wolvengedaante, volgde hen, onzeker over het gevoel dat deze reis haar bracht. Om in Nyhmar te komen, moesten ze een deel van het bos doorkruisen dat tot Cecilia's wolven behoorde. Ze voelde zich ongemakkelijk, want haar oorsprong lag in deze roedel. Wat als ze haar zouden ruiken?

Balde en Mah-Lin volgden de wolf, terwijl Blade languit vertelde over zijn jeugd. Mah-Lin liet hem maar kletsen. Ze kende de verhalen allang. Niet alleen dat, Blade was pas net volwassen toen ze hem ontmoette, dus ze had vele avonturen zelf meegemaakt.

Achter hen was hun zoon Graven. Hij was bijna even groot als zijn vader en het was duidelijk dat hij het niet naar zijn zin had. Zijn handen zaten diep in zijn zakken, ver weg van het zwaard op zijn rug. Waarom mocht hij niet tevreden te zijn met de wereld in Kasteel MorgenSneeuw? Waarom moest hij ‘een man worden’? Dat was hij toch al? Of tenminste, dat zou hij over vier dagen zijn.

De zachtjes kabbelende zussen achter hem maakte het alleen maar erger. Hij trapte tegen een kiezelsteen, maar die schoot tegen zijn moeder aan. Hij verontschuldigde zich snel en zij accepteerde het, maar zijn humeur bleef op donderen staan. Opgesloten in zijn lot.

“We zouden minder ruziën.”, siste Yume naar Suta.

“Nou, houd dan ook je mond.”, pufte Suta.

“Ik ben stil, als jij stil bent.”, verklaarde Yume.

Suta rolde met haar ogen. “Waarom moet ik stil zijn?”

Yume hurkte en schraapte wat sneeuw bijeen. Zij maakte snel een sneeuwbal en gooide deze naar haar zus. Suta maakte instinctief een magisch schild en de sneeuwbal ketste af.

“A-hum.”, hoorden ze achter hen en Yume deed snel een hand voor haar mond.

Keiran hoefde alleen maar te wijzen en de meisjes gingen weer snel naar het midden van de groep. Naraku wreef de witte sneeuw uit haar paarse haren.

“Ik denk niet dat ik drie maanden kabbelen overleef.”, zuchtte Naraku. “Waarom haten ze elkaar zo?”

Keiran grinnikte en hief zijn vinger, zodat ze zou opletten. “Yume, ga bij je tante Sushi lopen.”

“Wat? Waarom?!”, vroeg Yume meteen.

Suta knikte. “Ze heeft niets verkeerd gedaan.”

“Ja, ik wil naast Suta lopen!”

“Het is zo saai zonder Yume.”, knikte Suta.

Stomverbaasd staarde Naraku naar haar twee dochters. “Zij kunnen niet met en niet zonder elkaar.” Keiran lachte. “Wees niet bang, ze houden van elkaar. Ze moeten alleen leren om samen door één deur te kunnen.”

Naraku schudde haar hoofd. “Het was zo veel makkelijker toen ze nog klein waren...”

Naraku's groep, De Maanrijders, besloot te lunchen bij een klein meer. De mannen vingen wat vissen, terwijl de vrouwen naar groente, noten en fruit zochten. Yume en Suta waren aan de zorg van Graven en Grasshopper toevertrouwd. De meisjes giechelden alsof zij nooit ruzie hadden, en Graven zat te mokken op de grond.

“Keiran!” Naraku hield een haas omhoog. “Ik heb de lunch gevangen!”

Keiran sloeg zijn hand tegen zijn gezicht. “Je zou naar groente zoeken.”, zuchtte hij.

Naraku keek naar de haas. “Hij at een wortel?”, probeerde ze.

“Maak je geen zorgen.” Mayonaka kwam ook bij de groep. “We hebben meer dan genoeg gevonden.”

Sushi en Mah-Lin lieten hun vangst zien. “Maar het lijkt dat de mannen minder geluk hadden.”, grinnikte Mah-Lin.

“Wat zijn die visjes schattig!” Sushi wees naar de zeven kleine visjes.

Grommend ging Blade zitten. “Ik ben een jager en geen visser.” bromde. hij “Volgende keer vis jij maar, Lin.”

Mah-Lin kneep in zijn wang. “Natuurlijk, machtige jager.”, plaagde ze en hij sloeg haar hand weg.

Irina deed haar best om snel de vis en de haas klaar te maken. Echter, door haar haast, sneed ze zich per ongeluk. Ze slaakte een gillette en stopte haar vinger in haar mond.

Bezorgd haastte Matsuru zich naar haar, gevolgd door Naraku. “Het is niets.”, verzekerde Irina hen. “Het is niet diep.”

“Zal ik het helen?” Naraku reikte naar haar hand.

Meteen trok Irina haar hand terug. “Nee, nee, dat is niet nodig.”, glimlachte ze. “Maar ik denk dat ik beter even niet met eten kan werken.” Ze draaide zich om en pakte dankbaar de doek die Mayonaka aanreikte. “Mayonaka, wil jij het overnemen?”

“Natuurlijk.” Mayonaka ging gelijk aan de slag.

“Weet je zeker dat het niets is?”, vroeg Matsuru aan zijn vrouw.

Irina lachte naar hem. “Liefste, ik ben een genezer. Ik kan echt wel voor mijzelf zorgen.”

“Ach, natuurlijk.” Matsuru gaf haar een kleine kus.

Langzaam stond Irina op en liep voorzichtig bij de groep vandaan. Achter een boom, verwijderde ze de doek en keek naar de snee. Ze siste van de pijn en bond de doek opnieuw om haar vinger.

“Irina?” Naraku's stem verraste haar. “Waarom ben je hier?”

“Naraku, je liet me schrikken.” Irina glimlachte als een engel.

“Het doet zeer, toch?” Naraku kwam voorzichtig nader. “Irina... waarom wil je niet dat ik je heel?”

“Lieverd, dat is helemaal niet nodig.” Irina sloeg het aanbod af. “Het klopt, het doet zeer, maar als ik dat Matsuru vertel dan rent hij in paniek rondjes.”

“Ik heb het niet over jouw vinger.” Naraku keek serieus. “Irina, ik heb je nog nooit mogen behandelen. Iedere keer dat je gewond raakte, trok je je terug.” Ze deed een stap dichterbij. “Waarom?”

Irina keek van haar weg. “Weet Matsuru dat?”, wilde ze eerst weten. Naraku schudde haar hoofd. “Mooi, en ik verbied je hem dat te vertellen.”

“Verbied je mij dat?” Naraku was stomverbaasd.

Irina’s stem kreeg een toon die Naraku nog niet eerder had gehoord. “Naraku, ik vraag je mijn privacy te respecteren en er nooit meer naar te vragen.” Daarna ging ze naar de groep terug, met haar gebruikelijk engelachtige glimlach.

Verward voegde Naraku zich bij haar echtgenoot en kinderen. Wat was dat nou?

Na de lunch ging de groep verder, langzaam richting Nyhmar. Het zou zeker nog een week duren voordat ze er zouden zijn. Waar zouden ze slapen? Hoe zouden ze aan geld komen?

“Hoe gaat het met je vinger?”, vroeg Matsuru aan zijn geliefde.

Irina keek hem aan. “Het klopt een beetje, maar maak je maar geen zorgen.”, stelde ze hem gerust. “Ik heb een kruidendrank die ik voor het naar bed gaan drink en als het erger wordt zal ik Naraku het laten genezen.”

Matsuru sloeg zijn arm om haar heen. “Jij weet het beter.” Hij had vertrouwen in haar. “Ik vraag je alleen om voorzichtig te zijn.”

“Dat ben ik, lieverd.”, beloofde Irina hem. Opeens merkte ze iets op. “Naraku?” Ze keek de Hoofdvrouw aan.

“Wat is er?” Naraku was nieuwsgierig.

Irina keek op. “Ik voel een verandering in de wind.”, zei ze tegen Naraku. “Ik weet dat ik niet zo goed ben in Weervoelen, maar ik voel iets, dus het moet groot zijn.”

Naraku keek naar Keiran, die ook naar de lucht keek. “Onze Luchtgebruiker heeft gelijk.”, vertelde hij Naraku. “Zie je die wolken?” Hij wees naar boven. “Dat zijn de voortekenen van een sneeuwstorm.”

“Weet je het zeker?”, vroeg Blade.

Keiran knikte. “Mijn broer was hier beter in dan ik, maar ik kan het redelijk.”

Mayonaka kwam erbij. “Liever zekerheid dan achteraf spijt.”, adviseerde ze. “En Irina zei het al: als zij iets voelt aankomen, dan moet het groot zijn.”

“Oké.”, besloot Naraku. “Laten we beschutting zoeken.”

Ze keken om zich heen. “Mooi is dat.”, gromde Blade. “We zijn door bomen omringd.”

“Dat komt omdat bomen een vitaal onderdeel van een bos zijn.” Mah-Lin rolde met haar ogen. “Laten we verder gaan. Het helpt niet als we hier blijven staan. Misschien zijn er grotten verderop.”

Toen de eerste sneeuwvlokken vielen, hadden ze nog geen onderdak gevonden. “Dit is de rand van het bos.” Keiran was bezorgd. “Gaan we terug of verder?”

Naraku keek naar de lucht, die langzaam donkerder werd. “Matsuru, Irina, herinneren jullie je een grot toen jullie naar MorgenSneeuw kwamen?” Beiden schudden hun hoofd. “Terug het bos in is zinloos; daar is ook niets.”

“We kunnen onder de bomen schuilen.”, stelde Keiran voor.

Naraku schudde haar hoofd. “Nee, Irina zei dat het iets groots was, dus dat zal niet voldoende bescherming bieden.”

“Misschien een boerderij?”, stelde Graven opeens voor.

Iedereen keek rond. “Een boerderij? Waar?”

Graven wees naar iets bruins en kaal ver van hun vandaan. “Dat lijkt op een akker.”, legde hij uit. “En als het een akker is, dan moet er een boerderij in de buurt zijn.”

“Akkers kunnen best groot zijn.”, bedacht Matsuru.

“Maar we hebben geen andere keuze.” Naraku keek naar de akkers. “Kom op.”, moedigde ze haar vrienden aan.

“Wow, er komt een sneeuwstorm aan.” Saffron zag de donkere lucht. Een paar vrienden voegden zich bij hem op de kantelen van Kasteel MorgenSneeuw.

“Zullen ze op tijd kunnen schuilen?”, vroeg één van zijn vrienden. Er was geen twijfel over wie het ging.

Saffron haalde de schouders op. “Rehn, vertel jij het aan het Cisse.”, beval hij. “Young, ga jij naar Kai.”

“Awe, waarom ik?”, klaagde Young.

“Omdat je de *jongste* bent.” Saffron lachte.

“Ik ben niet de jongste!” Young draaide zich om. “Wanneer bedenken jullie eens iets nieuws.”

“*Jonge* mensen zijn altijd zo gevoelig.”, grinnikte Rehn terwijl hij wegliep.

“Oké, die was nog slechter!” Young stampte weg. “Ik ben er klaar mee, ik ga mijn naam veranderen.”

De anderen grinnikten om de Yami die wegliep. “Weddenschapje?”, vroeg er één.

Saffron sloeg het aanbod af. “Young zal zijn naam nooit veranderen, dat weet je.” Hij draaide zich terug naar de vallei en ging verder met zijn wacht. “Het is het enige dat zijn ouders hem hebben nagelaten.”

De wind huilde en blies de sneeuwvlokken over de wereld onder hen. Je kon geen hand voor ogen zien, zelfs al hield je die pal voor je ogen. Al ruim een half uur claimde het vreselijke weer het land van MorgenSneeuw. Een kleine groep mensen was nog steeds in een open veld, maar het lichtje in de verte gaf hen hoop.

Dapper bereikten ze de deur, maar iedereen vroeg zich af of Naraku’s geklop boven de huilende wind hoorbaar was. Een stem binnen wilde weten wie er was. Naraku stelde haar groep als reizigers voor, zoekend naar beschutting voor de storm. De boer opende aarzeland de deur, kennelijk beducht voor bandieten. Echter, toen hij de vrouwen en kinderen zag, opende hij snel de deur. Grasshopper gromde bij het zicht van de bijl die de boer vasthield, maar Mayonaka en Sushi kalmeerden haar. “Nee, Grasshopper, het is goed.”, stelde Sushi haar gerust. “Hij beschermt alleen maar zijn familie.”

Naraku merkte dat de boer nog steeds niet gerust was. Hij wilde de mensen niet buiten laten staan, waar ze zeker zouden omkomen, maar wat als deze vreemdelingen...? “Leg je wapens af.”, beval Naraku haar groep. “Laat ze bij de deur.”

Dit bevel stelde de boer gerust, die nu ook zijn bijl neerlegde. “Alstublieft, neem mij niet kwalijk.”, verontschuldigde hij zich.

Naraku glimlachte vriendelijk. “We begrijpen het.”, zei ze terug. “En we zijn u heel dankbaar dat u ons binnen liet.”

“We hebben voor jullie geen bedden om in te overnachten.”, gaf de boer toe. “Maar jullie kunnen je opwarmen bij het vuur.”

“Dat is goed genoeg.” Matsuru nam het aanbod graag aan en liep naar het vuur. Hij stelde zich aan de familie voor. De anderen volgden, met Naraku als laatste.

“U heeft een groot gezin.” Naraku keek rond. De familie staarden naar Sushi, Mayonaka en Mah-Lin. De oren van Sushi, de huidskleur van Mayonaka en de ogen en huidskleur van Mah-Lin biologeerden hen. Dat deze familie nog nooit zulke mensen had gezien, was duidelijk. “Zijn het allemaal uw kinderen?” Ze telde zes kleine kinderen. Er waren ook vijf volwassenen; drie vrouwen en twee mannen.

De boer schudde zijn hoofd. “Nee, zij zijn van mijn zoons en hun vrouwen.” Hij nodigde haar uit om hen bij het vuur te vergezellen. “Ze leven samen met ons, en samen zorgen we voor de boerderij.”

“Wat levendig,” zei Naraku. “Het moet hier aardig druk zijn.” Het gezicht van de boer betrok. “Heb ik iets verkeerd gezegd?”, vroeg Naraku bezorgd.

“Nee, nee,” antwoordde de boer direct, maar hij kon het niet helpen om naar Yume en Suta te kijken. Ze waren in de buurt van het vuur en Suta hielp Yume sneeuw uit haar haren te halen. “Het is alleen... we hebben onlangs een verlies geleden.” Hij keek naar de schoorsteenmantel, waar een kleine lappenpop naast een kaars zat. “Mijn kleine meisje... is verongelukt. Maar ondanks haar pijn, lachte ze tot het laatste moment.” Naraku keek naar haar dochters. Ineens leek hun gekibbel niet meer zo erg. “Het was geen gewoon ongeluk, toch?” Ze had haar lippen niet meer in bedwang.

De boer lachte. “Ben ik zo slecht in liegen?”, vroeg hij.

“Was het Glorieuze Stellus?”, wilde Naraku weten.

“Weet je,” De boer liep weer van de haard weg. “Ik vraag mij af waarom ze zichzelf ‘Glorieuze Stellus’ noemen. Er is niets glorieus aan.”

Naraku vroeg zich af of ze deze man het doel van Glorieuze Stellus moest vertellen: iedereen die Koningin Naraku steunde, doden. “Ze zeiden dat we dit verdiend hadden, omdat we in een onware koningin geloven.”

Naraku wist dat ze haar woorden zorgvuldig moest kiezen. Als deze mensen zouden ontdekken dat zij de koningin was... “Denkt u dat de koningin onwaar is?”

De boer schudde zijn hoofd. “Ik weiger een groep moordenaars te geloven,” zei hij.

“Daarbij heeft ze ons van [Mutetou Hismaehdon] bevrijd en is ze een voedselreserve begonnen. Als iemand haar hulp vraagt, dan geeft ze het zonder er iets voor terug te vragen. Zelfs als het onredelijk is.” De boer zuchtte. “De koningin doet haar uiterste best, maar de domme dorpen weigeren haar wijsheid,” mompelde hij. “Ze blijven trouw aan hun onafhankelijkheid en eigen wetten. Ze is veel te aardig door zulke idiote ideeën te respecteren. Een land zou één heerser en één wet moeten hebben.”

Op de manier dat de man sprak, wist Naraku dat hij haar niet herkende. “U vindt dus dat de koningin moet vragen hun wetten op te geven? En dat zij haar wetten moeten volgen?” Ze draaide zich naar de boer. “Zou dat niet hun vrijheid ontnemen?”

“De koningin weet wat ze doet,” was de boer overtuigd. “Ik zal eerlijk tegen u zijn, mevrouw. Mijn hele leven geloofde ik dat een man voorbestemd was om te regeren, of het nu zijn huis of een land was. Maar de koningin... ze liet me iets zien.” Hij keek weer naar de lappenpop. “Ik was zo blij toen ik mijn dochter voor de eerste keer zag. Ik droomde over haar toekomst...” Een traan kwam in zijn ogen. “De koningin liet mij iets zien...” Hij fluisterde. “...en ik ben het zo snel kwijtgeraakt.”

Episode 381: Een stad vol mogelijkheden

“Hogeren, kijk daar!” Naraku trok Keiran dichterbij. “Het is de zee! En kijk, boten!” Ze schudde Keiran duizelig. “Dat zijn boten, toch? Ze drijven! Kijk dan, Keiran, kijk dan!” “Ik kijk al, ik kijk al!” Keiran probeerde haar rustig te krijgen.

“Mam, wees nou toch geen ko- eh, word eens rustig!”, siste Yume. “Je zet Suta en mij totaal voor schut.”

Echter, Suta sprak haar tegen. “Oh, ik vind dat moeder gelijk heeft.” Ze klapte in haar handen. “Is het niet opwindend?”

Yume staarde de twee aan. “Het is de magie die jullie gek maakt, of niet soms?” Keiran beloonde haar met een zachte tik op haar hoofd.

Irina en Matsuru liepen naar voren, en presenteerden de stad en de haven. “Ik heet jullie allemaal welkom in Nyhmar.”, lachte Irina. “Een stad vol mogelijkheden en misschien wel de grootste stad van MorgenSneeuw.”

“[Fuu], wat is het groot.” Sushi’s mond viel open. “Kijk eens naar die heuvels.”

Mayonaka wees naar een groot gebouw op een heuvel. “Is dat een tempel?”

Irina schudde haar hoofd. “Nee, dat is het stadhuis.”, herinnerde ze zich. “Er zijn vijf tempels in Nyhmar.” Ze nodigde haar vrienden uit om haar te volgen. “De Tempel van de Golven is naast de haven gebouwd, maar dat had je vast al geraden.”

“Het is mij nooit gelukt om de Tempel van de Vlammen te vinden.”, gaf Matsuru toe.

“Ik heb wel de Tempel van de Wind en de Tempel van het Bos gevonden.”

“En wat is de vijfde tempel?”, vroeg Blade.

“Oh, die waren ze nog aan het bouwen toen wij weggingen.” Irina keek naar Blade. “Ze noemden het toen de Tempel van de Ziel, maar ik weet niet of dat zo is gebleven.”

“Waarom zijn er zoveel tempels?”, vroeg Graven nieuwsgierig. Als hij dan toch aan die reis vastzat...

“Ik heb een theorie.” Mayonaka draaide naar Irina. “Nyhmar is een grote stad. Om voorspoedig te blijven, willen mensen zoveel mogelijk Hogeren aanbidden.” Irina bevestigde de theorie met een knik. “Als de stad nog groter wordt, gaan ze misschien nog meer tempels bouwen.”

“De tempel van de Golven is de oudste.”, legde Irina uit.

Naraku denderde het gesprek in. “Dus Maki kreeg de eerste tempel?” Ze noemde één van haar vaders. “Ha, daar zal Yunakara van balen!” Ze merkte niet de starende blikken op. “Vooral omdat Xist, Eerah-Nouschka, Ish en Qyrah er ook één hebben.”

“Dat is leuk, lieverd.” Keiran trok zijn vrouw naar hem toe. “Maar onze dochters weten nog niet dat zij half-Hogeren zijn.”

Naraku schrok, maar was opgelucht toen bleek dat Yume en Suta niet hadden opgelet.

“Nou,” Sushi veranderde van onderwerp. “waar gaan we eerst naar toe?”

Irina nam de leiding weer op zich. “Ah, ja.”, herstelde ze zich. “We gaan eerst naar het stadhuis. Ik zal mijn diensten als Genezer en Vroedvrouw weer aanbieden. We krijgen dan waarschijnlijk een klein huis in één van de buitenwijken.”

Matsuru knikte. “Genezers en Vroedvrouwen krijgen vaak een huis toegewezen, tegen een hele lage huur.”, lichte hij toe. “Het zal voor ons te klein zijn, maar het is maar voor een maand of zo.”

Irina knikte. “We hebben wat geld voor de huur, maar niet voor eten of kleding.” Ze benoemde hun kleine reserve. “Sushi, kunnen Mayonaka en jij naar de markt gaan en

onze dierenhuiden verkopen?” De vrouwen knikten. “En we moeten allemaal werk zoeken. De mannen kunnen naar de haven gaan. Daar hebben ze altijd mensen nodig.” Sushi grinnikte. “Geen zorgen. Een meesterleerbewerker zoals ik zal zo werk vinden!” Mayonaka was ook vol vertrouwen. “En mijn wijsheid zal zeker zijn weg vinden.”

“Is dit alles?” Yume staarde naar het kleine appartement.

“Gelukkig is het wel op de begane grond.” Mayonaka trad binnen. “En de buurt lijkt mij ook wel mee te vallen.”

Blade keek weer naar buiten. “Nou, die kroeg aan het eind van de straat kan nog wel gedoe geven.”, voorspelde hij. “Graven, heb niet het lef om daar naar toe te gaan.”

Graven keek verward op. “Waarom zou ik daar heen willen?”, snauwde hij terug.

“Er is maar één andere kamer.”, merkte Suta op. “En twee bedden.”

“Maar het heeft wel een eigen badkamer.” Matsuru liet een aparte maar smalle ruimte zien, met een soort gat in een krat, waar de meisjes met afgrijzen naar keken. “Dat is zo modern, dat hebben wij niet in MorgenSneeuw!”

“Nou, wat nu?”, vroeg Keiran aan zijn vrouw, die met open mond naar de badkamer keek. “Naraku?”

“[Ah, hyena.]” Naraku verontschuldigde zich in de Sekense taal. “Nou, ik denk dat we erop uit moeten gaan en voor het donker werk zien te vinden.”

“Ik blijf hier met Naraku.”, lachte Irina. “Wij zullen het hier schoonmaken. Wij hoeven niet naar werk uit te kijken, de mensen vinden ons wel.” Ze draaide zich naar haar echtgenoot. “Morgen ga ik met Naraku een oude vriend opzoeken. Hij kan mij bijpraten op medisch gebied.”

De tassen werden neergezet en de reizigers liepen naar de deur. Na het openen van de deur, merkten ze de drukke straat op. Blade greep snel de arm van zijn zoon. “Deze kant op.”, beval hij. “Jij gaat werken, waar ik je kan zien.”

“Laten we de markt zoeken, Mayo-nenha.” Sushi nodigde haar beste vriendin uit.

“En?”, vroeg Naraku aan haar dochters.

Yume en Suta keken verbaasd op. “Wat?” Yume’s mond viel open. “Wij ook?”

Naraku knikte. “Maar, moeder...”, begon Suta.

“Iedereen zoekt een baantje.”, stelde Naraku vast. “Irina zei dat kinderen vaak als bezorghulpen worden ingehuurd.”

“Maar jij gaat toch ook niet op zoek naar werk?”, probeerde Yume.

Naraku zette haar handen op haar heupen. “Ik ben de assistente van Irina.”, vertelde ze.

“Als ik bij haar blijf, zal ik meer leren over genezen, de mensen en wetten van Nyhmar. Dat is het doel van deze reis.”

“Pwah, je wilt gewoon niets doen.”, flapte Yume er per ongeluk uit, wat Naraku beantwoordde door haar de straat op te duwen.

“Fanatisch gedaan.” Suta hoorde de deur achter haar dichtslaan.

“Wat? Jij dacht het ook!” Yume volgde grommend haar zus.

Naraku keek zuchtend naar Irina. “En Grasshopper dan?” Irina en zij keken naar de geeuwende wolf, die een hoekje koos om te slapen.

Irina aarzelde. “Ik denk dat een waakhond wel handig is als we er niet zijn.”, mompelde ze. “Ze kan geen baan zoeken. Laat haar maar hier blijven.”

“Maar wat als ze zich verandert in een me... laat maar.” Naraku herinnerde zich het onbehouden gedrag van de wolf. “Dan maar een waakhond.”

De sterk-ogende man keek naar de vier Maanrijders voor hem. “Jij bent vel over been.”, beledigde hij Matsuru. “Weet je zeker dat je in een haven wilt werken?”

“Maak je maar geen zorgen.”, lachte Matsuru.

“En jij?” De man draaide naar Keiran. “Jij bent nog magerder dan je vriend. De wind blaast je zo uit een mast.”

Keiran verborg zijn ware gevoelens. “Ik ben licht, maar daardoor ben ik uitermate geschikt om met zeilen te werken. Ik ken elke knoop die er bestaat.”

“Geen woorden maar daden; ga het want in!” De man wees naar een zeilschip. Keiran haastte zich meteen naar het schip. “Je staat nog niet op de loonroll”, riep de man hem na. “Bewijs eerst maar eens dat je het waard bent!” Hij keerde zich naar Blade. “Nou, dat is duidelijk: jij bent sterk.” Blade glunderde van zelfvertrouwen. “Maar dit joch is waardeloos.”

Blade wilde naar voren springen om zijn zoon te verdedigen, maar verrassend genoeg was het Graven die een stap naar voren deed. “Je gaf hem een kans, ondanks dat hij zo mager is.”, haalde hij Keiran aan. “Waarom krijg ik dan geen kans?”

“Omdat je te jong bent.” De man was niet onder de indruk. “Je raakt zo gewond.”

“Dat is dan toch mijn probleem?”, zei Graven. “Je laat mij werken en je betaalt me alleen als je tevreden bent.” Hij zag de man aarzelen. “Dus als ik in de weg loop, te langzaam of te zwak ben, dan betaal je niets.”

De lach van de man galmdde als een lawine in een ravijn. “Je hebt lef, jochie.”

“Natuurlijk heeft hij dat.”, bromde Blade.

“Oké, je krijgt je kans.”, stemde hij in. “Maar ik ga je niet matsen. Ik verwacht dat je even hard werkt als de rest en je bewijst je elke dag opnieuw.”

“Niet meer dan redelijk.”, knikte Graven en ging ook richting de werf.

De man zag dat de jongen naar iets zocht dat hij kon doen. “En?” Hij wendde zich naar Matsuru en Blade. “Waarom staan jullie hier nog? Ga aan het werk!”

“Sorry, jochie.” De bakker verontschuldigde zich. “Maar als je vandaag aangekomen bent, ken je de straten nog niet. Kom terug als je de stad kent.”

“Jochie?!” riep Yume uit. “Ik ben een meisje!”

De bakker keek verward op. “Je lijkt net een jongen.”, beet hij terug. “Weet je moeder wel dat je zo naar buiten gaat?”

Yume’s lippen begonnen te trillen, maar ze wilde niet huilen. Ze deed een stap terug.

“Hoe durft u?” Suta ging voor Yume staan. “Hoe kunt u zo wreed tegen mijn zus zijn?”

“Kijk, meisje.” De bakker leunde naar voren. “Laat mij je wat advies geven. Breng je zus wat verstand bij. Ik weet niet waar jullie vandaan komen en het kan mij ook niets schelen, maar hier in Nyhmar houden we er niet van als vrouwen zich als mannen voordoen.”

“Ze kleedt zich niet als een man.”, pufte Suta. “En ze mag dragen wat ze wil!”

“Ze is een meisje!”, snauwde de bakker. “Dus gedraag je en kleed je dan ook zo. En nu ophoepelen! Ik heb belangrijker dingen te doen.”

De bakker draaide zich om, maar Suta was er nog niet klaar mee. Yume trok aan Suta’s hand, bang dat zij per ongeluk haar magie zou gebruiken. Opeens trok gegiechel achter hen hun aandacht.

“Kijk nou eens.” Een meisje met golvend haar giechelde. “Wat zien ze er uit!”

“Droeg je oma dat niet toen ze jong was?”, sneerde een meisjes met een paardenstaart.

“Is jouw oma niet duizend jaar oud?”, voegde een derde meisje eraan toe.

“Duizend-en-één!”, antwoordde het meisje met de paardenstaart.

Het meisje met het golvende haar lachte gemeen. “Wat een losers. Die kleine daar denkt zeker dat ze een jongen is!”

Toen ze dat hoorde, draaide Yume zich om en rende de menigte in. “Yume!”, riep Suta bezorgd. Ze kon nog net de drang weerstaan om haar magie op die lachende meiden te gebruiken. Ze was beter dan hen, hoe verleidelijk het ook was.

Door hun magische band duurde het niet lang voordat Suta haar zus had gevonden. De tranen stroomden zoals verwacht en Suta omhelsde haar zus. “Ik wist het wel!” Yume haalde haar neus op. “Ik had mijn haren niet moeten laten knippen!”

Suta suste haar. “Maar je ziet er zo mooi uit.”, troostte ze haar. “Die meiden weten niet waar ze het over hebben.”

“Waarom zijn ze zo gemeen tegen ons?”, vroeg Yume. “We hebben hen niets gedaan. We weten niet eens wie ze zijn!”

Suta zuchtte. “Ik weet het niet.”, gaf ze toe. “Maar wij mogen ze niet laten denken dat ze gewonnen hebben. Kom op, op een dag ben jij hun koningin!”, moedigde ze haar zus aan. “Dan kan je ze laten zien wie de baas is!” Suta pakte weer Yume’s hand. “Kom, we zoeken een baantje en bewijzen die meiden dat we beter zijn dan zij.”

“Nee.” Yume trok haar hand los. “Ik ga niet. Ik lijk wel een jongen!”

Suta keek naar haar verslagen zus. “Je lijkt niet op een jongen.”, stelde ze haar zus gerust, maar het hielp niet. “Maak je geen zorgen, ik help je wel.” Ze pakte een speld die aan haar vest zat. Ze deed de speld in Yume’s haar, waardoor haar haarstijl iets veranderde.

“Daar. Wie nu nog denkt dat je een jongen bent, is een koe.”

De dag ging voorbij en het werd etenstijd. De deur naar het appartement ging open en Mayonaka en Sushi kwamen de kamer binnen. “Jullie zijn vroeg thuis.” Naraku keek op van het schoonmaken. Echter, als het op het huishouden aankwam dan was Naraku een ramp. Er lag overal water. “Hebben jullie nu al werk gevonden?”

Mayonaka plofte met een zucht op de grond. Ze zat er verslagen, maar toch elegant bij.

Sushi volgde haar voorbeeld, minder elegant. “Wat is er?”, vroeg Irina aan beiden.

“De mensen in Nyhmar zijn zo stom als een varken!”, riep Sushi uit.

Mayonaka knikte bevestigend. “We konden niets verkopen.”, begon ze. “Nog nooit heb ik mensen ontmoet die zo kortzichtig zijn.”

Irina’s mond viel open, maar Naraku haastte zich naar haar vrienden. “Maar wat is er gebeurd?”, vroeg ze nieuwsgierig.

“Hogeren, wat dom van me!” Irina knielde voor haar vrienden. “Dit had ik moeten weten.”

“Wat dan?” vroeg Naraku aan Irina.

“De mensen in Nyhmar hebben nooit eerder mensen zoals Sushi en Mayonaka gezien.”, herinnerde ze zich. “Elven blijven in de bossen en Mayonaka’s donkere huid valt nog meer op dan een vlieg op een witte muur.”

“Huh?” Naraku was de weg kwijt.

“De mensen van Nyhmar vertrouwen ons niet, omdat we niet op hen lijken.”, legde Mayonaka aan Naraku uit. “Ze beoordelen ons op ons uiterlijk.”

“Eén van hen zei zelfs dat we de vachten gestolen hadden!”, riep Sushi uit. “Hij noemde ons dieven!”

“Wat?!” Naraku sprong op. “Hoe durven ze? Ik zal...”

“Nee, Naraku.” Irina bracht haar snel tot bedaren. “Hier kan je niets aan doen.”

“Maar ze zouden Sushi en Mayonaka moeten vertrouwen.”, probeerde Naraku. Irina knikte. “Dat zouden ze, maar ze doen het niet. Mensen vertrouwen niet wat ze niet kennen.”

“Maar...” Naraku wist niet wat te doen.

Mayonaka wendde zich tot Naraku. “Zelfs al zou je een koninklijk besluit opstellen dat de mensen ons moeten vertrouwen, dan nog wantrouwen ze ons. Sushi en ik zijn de eerste zoals wij, waardoor wij alle vooroordelen en onwaarheden moeten trotseren. Wij moeten bewijzen dat we te vertrouwen zijn, door vriendelijk en geduldig te zijn.”

“Gezien deze [ruma]³ duurt dat nog wel een eeuw.”, schold Sushi in het Sekens.

“Kijk, Nara, we proberen het morgen opnieuw, maar voor nu heb ik mijn portie idiotisme wel gehad, als het je niet erg vind.”

Mayonaka keek weer omhoog. “Och, hemeltjelief.”, begon ze. “Hebben de bewoners van Nyhmar al eens Oosterse mensen gezien?” Irina schudde haar hoofd en begreep wat Mayonaka bedoelde. “Ik hoop dat Mah-Lin na vandaag nog wat geduld over heeft.”

Sushi keek weer naar de vachten. “Misschien brengen deze vachten genoeg op om haar uit de gevangenis te krijgen.” De Elf had weinig vertrouwen.

Een zacht getingel trok de aandacht van Yume en Suta. Iets geels en kleins danste over de straat en eindigde voor hun voeten. Yume pakte de munt op en keek ernaar.

“Mevrouw?”, riep ze iemand na. “Mevrouw, u heeft iets laten vallen!” Ze liep naar de vrouw met okerkleurig haar, die langzaam van hen wegliep. “Mevrouw?” Yume wrong zich tussen de menigte door.

De vrouw leek geen aandacht aan Yume te besteden, of misschien had ze haar niet gehoord. Het duurde niet lang voordat Yume de vrouw uit het oog verloor. “Heb je haar gevonden?” Suta voegde zich bij haar zus.

Yume schudde haar hoofd. “Nee, ze is verdwenen.”, gaf ze toe. “Wat moeten we doen?” Suta keek naar de gouden munt. “Het is niet van ons.”, besloot ze. “We bewaren het totdat we haar weer zien.”

“Ze kwam me bekend voor.”, mompelde Yume. “Ze leek wel op oma Nohaja.”

“Onmogelijk.”, zei Suta ferm. “Wat zou die hier doen?”

“Ja, wat zou een fee als zij in dit gat doen?”, knikte Yume.

“Kom.”, moedigde Suta haar zus aan. “Het wordt al laat. Moeder beslist wel wat we er mee gaan doen.”

Ze probeerden de weg naar het appartement terug te vinden. Soms namen ze een verkeerde straat, maar na wat gekibbel lukte het hen de weg terug te vinden. Echter, het duurde niet lang voordat ze weer de verkeerde weg insloegen.

“Fantastisch, dit duurt eeuwen.”, mopperde Yume. “Wil je nou eens naar mij luisteren?”

“Ik weet wat ik doe!”, snoof Suta.

“Al goed, al goed.” Yume deed haar best de vrede te bewaren. “Hé, wat is het druk daar. Zullen we gaan kijken?”

Suta haalde haar schouders op. “Waarom niet? We zijn toch al te laat. Dan kunnen we maar beter goed te laat komen”

Yume en Suta liepen richting de menigte en wrongen zich voorzichtig naar voren. Daar zagen zij een sterke man, die langzaam zijn mes richtte. Verderop zagen ze een grote hoepel en een paar meter daarachter, een bord met daarop een paar geschilderde ringen.

“Kom op!” Een man moedigde hem vanaf de zijlijn aan. “Raak de buitenste ring, win honderd goudstukken. Raak de derde ring, win tweehonderd goudstukken. Raak de

tweede ring, win driehonderd goudstukken! Raak de eerste ring en win vierhonderd goudstukken. Raak de roos en je gaat met vijfhonderd goudstukken naar huis!” De menigte keek onrustig naar de sterke man. Hij richtte opnieuw en liet zijn mes los. Het mes ging door de hoepel en de menigte juichte enthousiast. De deelnemer keek vol vertrouwen, maar het lachen verging hem snel... toen hij net de buitenste ring miste. De menigte zuchtte van teleurstelling en de eigenaar van de wedstrijd troostte de uitdager op. “Wie nu?” Hij keek om zich heen. Snel kwam er een andere man en ook hij richtte zeer zorgvuldig.

Zijn mes tolde vreselijke, raakte de hoepel en kwam zelfs niet in de buurt van het doelwit. De man weigerde op te geven en raapte zijn mes op. Hij probeerde het nog een keer, maar ook al ging het door de hoepel... het mes raakte het de muur achter het doelwit.

“Ach, wat jammer nou.” De uitbater sloeg de man op zijn rug. “Nog een poging?”

“Voelde je dat?”, fluisterde Yume. “Die man gebruikte magie!”

“Hij... hij gebruikt magie!”, schrok Suta. “Die man gebruikt magie!”

“Nee, niet de man die het mes gooide.” Yume wees voorzichtig naar de uitbater. “Die man daar. De baas van dit spel!”

“Hij speelt vals.”, mompelde Suta. “Hij gebruikt zijn magie zodat niemand het doel raakt!”

“Niemand?” De uitbater keek om zich heen. “Wie durft er een gokje te wagen? Wie wil zijn kunsten laten zien? Het kost maar een enkele gouden munt!”

Episode 382: Een gevaarlijke uitdaging

“Ik wil well!” Suta stapte ineens naar voren.

“Suta!” Yume greep de hand van haar zus. “Wat doe je nou?”

“Hij speelt vals!”, siste Suta terug. “En moeder zegt altijd dat het ons lot is om de onschuldigen te beschermen.”

“Laat mama het dan doen.”, probeerde Yume opnieuw. “Je weet niet eens hoe je een mes moet gooien.”

Suta trok zichzelf los. “Ik heb moeder en vader al honderden keren hun mes zien werpen. Ik hoef het bord niet eens te raken. Al wat ik moet doen, is zijn valsspelen te ontmaskeren. En *jij* gaat mij helpen.”

“Nou, jongedame?” De man kwam dichterbij. “Neem je uitdaging aan of niet?”

Suta knikte moedig. “Alstublieft, vergeef mijn dralen.”, zei ze. “Mijn zus is zo’n zorgen-bij, maar ik heb haar gezegd wat ze moet doen.”

“Heb je eigenlijk wel een gouden munt?” Suta liet hem de gouden munt zien. “En denk je dat je het kan?”

“Misschien. Maar dat wil ik graag ontdekken.”

De man lachte. “Prima hoor.” Hij draaide zich om. “Mensen, laten wij de uitdager aanmoedigen. Zal ze straks naar huis gaan met het prijzengeld? De jackpot van vijfhonderd gouden munten?”

Suta pakte haar mes. Het was het mes dat ze een week geleden had gekregen van haar ouders. Het was dun maar stevig en het blad vlijmscherp. Ze had het alleen uit het foedraal gehaald om het te bewonderen, maar nu zou ze het voor het eerst gebruiken. Suta sloot haar ogen en beeldde zich haar ouders in. De manier waarop haar vader het mes had vastgehouden, de manier hoe haar moeder het vasthield. Er waren kleine verschillen, maar de beweging van de pols was hetzelfde. Als ze dezelfde polsbeweging kon maken... Nee, ze hoefde het bord niet te raken. Ze hoefde dat niet eens te verwachten. Al wat ze moest doen, was het valsspelen van de man te onthullen. Maar... hoe kon ze dat bereiken zonder zelf niet vals te spelen?

“Nou, jongedame?”, vroeg de man ongeduldig. “Voordat het donker is, graag.”

Suta verloor haar zelfvertrouwen. Toch raapte ze haar moed bijeen en deed haar best het mes te werpen. Haar hart zonk in haar schoenen toen ze de wenteling zag en het blad de hoepel raakte. Het mes draaide opeens weg. De mensen deden een stap achteruit, bang voor de ongeleide projectiel. Wat zou het raken? Waar zou het eindigen?

De reis van het mes eindigde eindelijk en een paar mensen haasten zich naar het doelwit.

“De buitenste ring!”, schreeuwde een man. “Ze heeft de buitenste ring geraakt!”

De menigte joelde en Suta haastte zich naar het bord. Haar hart bontste in haar keel toen ze zag hoe het mes maar net in het bord stak. Een tikje zou genoeg zijn om het te laten vallen en het was minder dan een millimeter van de rand verwijderd. Maar... ze had het bord geraakt.

“Magie!” De uitbater wees naar Suta. “Jij hebt magie gebruikt!”

De menigte schrok op, maar een andere stem bracht hen meer van stuk. “Nee, dat was ik!” Yume stapte naar voren. “En ik gebruikte mijn magie om die van u te blokkeren!

Mijn zus heeft het bord op eigen kracht geraakt!”

“Wat babbel jij nou?” De uitbater gromde.

Suta ging naast haar zus staan. “Ze zei dat ze uw magie tegenhield.” Ze ging verder. “U weet wel, de magie die u gebruikte zodat alle andere deelnemers het doel misten? De magie die u gebruikte om de messen uit koers te brengen?” Suta keek naar de man, die langzaam begon te zweten. “Ik weet dat ik niet goed ben in het gooien van messen. Dit was mijn eerste keer! Maar u heeft al deze mensen opgelicht.” Ze deed een stap terug. “Magie moet gebruikt worden om mensen te helpen, niet om tegen hen te gebruiken.” “Ik... weet niet waar je het over hebt.” De man keek nerveus om zich heen. “Ik... ik heb geen magie.”

“Dat heeft u wel.”, beschuldigde Yume de man. “U heeft Luchtmagie.”

“Je hebt ons beduvelde?” Eén van de deelnemers deed een stap naar voren. “Je hebt ons allemaal belazerd!”

De man deinsde achteruit, hij wist dat hij ontmaskerd was. “Ik... ik kan het uitleggen!”, probeerde hij. “Ik geef jullie je geld terug!”

“Wij hebben het niet zo op oplichters...” De menigte sloot hem in.

Yume en Suta zagen de menigte dichterbij komen. Ze konden de emoties van de mensen voelen en het maakte hen bang. “Wacht!” Suta probeerde één van de mannen tegen te houden. “Hij geeft jullie je geld al terug. Alsjeblieft, doe hem geen kwaad.”

De man draaide zich met een vriendelijke glimlach om. “Meiden, jullie twee hebben ons een dienst verleend.”, zei hij. “Maar dieven moeten worden gestraft. Wees niet bang, wij doen hem geen pijn. Wij hebben wetten voor deze schooiers.” Hij wendde zich tot de mensen achter hem. “Breng hem naar het gerechtshof.”, beval hij hen. “Laat hen beslissen over zijn lot!”

“Maar wat zal er met hem gebeuren?” Yume was bezorgd, toen ze zag hoe de huilende man werd weggedragen.

Een vrouw kwam op hen af. “Hier meiskes, dit hebben jullie wel verdiend.” Ze gaf de meisjes een zak met munten. “Alle slachtoffers terugvinden is onmogelijk, dus mogen jullie het hebben.” Suta keek naar de vele munten. “Wij menen het, houd het maar.”

“Maar... maar die man?” Suta hoorde in de verte zijn geschreeuw.

“Maak je daar maar geen zorgen over.” De vrouw lachte vriendelijk. “Jullie moeten gewoon van jullie beloning genieten.”

De menigte loste opeens op en lieten Yume en Suta met hun zak alleen. “Maar... maar dit geld is niet van ons!”, probeerde Suta. “We willen het geld niet!”

Echter, niemand luisterde naar de twee meisjes. Het leek of hun geluid de mensen niet bereikte. Of misschien kon het hen niets schelen. De menigte liet de twee kleine Maanrijders achter, met de gedachte dat zij niets van dit geld hadden verdiend.

“En nu?”, vroeg Yume bezorgd.

Suta keek opnieuw naar de munten. “We hebben toch iets goeds gedaan?”, twijfelde ze.

“En die vrouw zei dat we het verdiend hadden. Dus... we mogen dit houden, toch?”

Yume haalde de schouders op. Ze was net zo onzeker als haar zus. “Oké, we houden het.”, besloot Suta. “Moeder zei dat we geld nodig hebben om eten te kopen en wij hebben dit verdiend. Ik heb niet vals gespeeld en we hebben het ook niet gestolen.”

“Maar wat doen we ermee?”, vroeg Yume. “Aan mama geven?”

Suta aarzelde even, maar toen ze wat tienermeiden hoorde giechelen, besloot ze anders. “Ja, maar eerst iets anders.” Ze trok haar zus met zich mee.

“Ik ga ze zoeken.” Keiran wendde zich naar de deur. “Blade, Matsuru, gaan jullie mee?”

“We laten het jullie weten als ze thuis komen.”, verzekerde Mayonaka hen, terwijl Irina en Sushi Naraku probeerden te kalmeren.

“Ik ga ze ook zoeken.” Graven wilde met de mannen mee.

Blade wilde er niets van horen. “Jij blijft hier.”, beval hij hem. “Jij moet uitrusten. Als jij je ogen sluit, val je om.”

Net toe Keiran de deur wilde openen, ging de deur open. Suta keek voorzichtig om het hoekje, omdat zij de commotie buiten gehoord had. “Suta!” Naraku haastte zich naar haar dochter. “Waar is Yume?”

Suta deed een stap opzij en liet haar zus naar binnen. Naraku stopt abrupt en zag dat haar kind haar ogen vermeed. Het werd stil in de kamer, maar spoedig verdwenen de zorgen van de ouders. “Waar bleven jullie zo lang?”, sprak Keiran boos. “En Yume, hoe kom je aan die jurk? Heb je het gestolen?”

“Ik heb het niet gestolen!”, schreeuwde Yume meteen. “Suta heeft het gekocht!”

“Jullie hadden helemaal geen geld.” Naraku voegde zich bij haar man. “Waar hebben jullie het geld dan vandaan?” Toen bespeurde ze iets. “Je hebt magie gebruikt!”

“Ik... Ik moest wel!” Yume begon te huilen. “Het spijt mij zo, mam, ik weet dat ik het niet had moeten doen. Ik wilde Suta helpen, maar nu is hij dood!”

Hun dochter zo in tranen te zien, maakten de ouders ongerust. Naraku nam haar dochter in haar armen en liet haar huilen. “Suta, vertel op.”, eiste Keiran van zijn dochter en aarzelend gehoorzaamde ze. Ze vertelde haar vader over hoe de mensen dachten dat Yume een jongen was vanwege haar broek en korte haar. Ze vertelde hem ook over de oplichter en hoe zij de onschuldigen wilden helpen.

“Maar... maar, vader.”, fluisterde Suta. “We hoorden dat van dieven hun hand worden afgesneden... of erger!” Ze keek hem aan met trillende stem en waterige ogen. “Vader, zij zeiden dat dieven worden geëxecuteerd!” Ze greep haar vader vast. “Wat als we het verkeerd hadden? Wat als hij helemaal geen magie had?”

Keiran keek naar zijn geschrokken vrouw. “Jullie hebben het goed gedaan.”, verzekerde hij zijn dochters. “Weten jullie nog? Jullie zijn feeën.” Hij lachte hen toe. “En als jullie fout zitten, dan komen jullie grootouders om het recht te zetten.”

Yume en Suta waren niet gerustgesteld. “Dat is waar.”, zei Naraku oprecht. “Jullie grootouders mogen zich niet met Sekense zaken bemoeien, tenzij mensen door onze fouten lijden.” Ze twijfelde, maar wist dat Keiran gelijk moest hebben. Als zij of haar dochters onschuldigen kwaad zouden doen, dan zouden de Hogeren hen tegenhouden. Op dat moment kwam Mah-Lin eindelijk thuis. “Hé, allemaal.”, groette ze. “Ik heb net zoveel honger als Kai. Wat eten wij vanavond?” Ze wendde zich tot Blade. “En moet je horen wat ik nu weer heb gehoord! Ik hoorde dat er vandaag een dief was betrapt. Jullie geloven niet wat ze met hem deden!” Op dat moment merkte Mah-Lin de bleke, weggetrokken gezichten van Yume en Suta op. De smekende ogen van Naraku verrasten haar ook en Mah-Lin dacht snel na. “Zij hebben hem de stad uitgejaagd.”, zei ze. “Ze hebben hem met tomaten bekogeld en de stad uitgejaagd!”

“Nou, nu we er allemaal zijn, laten we aan het avondeten beginnen.” Irina probeerde de anderen af te leiden. “We hebben niet veel, maar morgen doen Naraku en ik boodschappen.”

Naraku en Keiran leidden hun dochters naar het midden van de kamer, waar ze allemaal gingen zitten. Troostend hielden de ouders hun arm om de kinderen heen, in de wetenschap dat ze meer dan genoeg gestraft waren. Een moment van twijfel ging door hen heen.

Moesten ze hun dochters duidelijk maken dat ze zoiets nooit meer mochten doen? Echter, Yume's snikken en Suta's stilte vertelde hen dat ze hun lesje wel hadden geleerd. "Heb je werk gevonden?", vroeg Mayonaka aan Mah-Lin.

Mah-Lin knikte. "Maar het betaalt verschrikkelijk weinig.", gromde ze. "Ik vond een baantje als visschoonmaker. Het is het beste dat ik kon vinden." Ze zuchtte. "Deze mensen maken goed duidelijk dat ze vreemdelingen niet vertrouwen."

"Welkom bij de club.", bromde Sushi.

"Nou, als je het geld van de meiden meetelt, hoeven we ons nog geen zorgen te maken." Matsuru keek naar het zakje. "Misschien kan Irina morgen wat stoffen voor je kopen, Sushi. Misschien kunnen Naraku en Irina wat van jouw jurken verkopen."

Sushi haalde haar schouders op. "Ja, ze kopen het vast wel van Irina."

"En bij jullie?", informeerde Mah-Lin bij Blade.

Blade rekte zich uit. "We zijn in loondienst bij een werf.", vertelde hij haar. "Bloedsaai, maar we hebben iets verdiend." Hij keek achterom naar zijn zoon, die nauwelijks wakker bleef. "Maar hij droeg zijn steentje bij."

"Wauw, je klinkt alsof je trots op hem bent." lachte Mah-Lin.

"Dit was pas dag één.", mompelde Blade. "Vraag het later deze week nog maar eens."

"Vader?", vroeg Suta aan Keiran. "Moeten Yume en ik morgen weer de stad in?"

Keiran keek naar Naraku. "Ja.", besloot hij. "Als je van een paard valt, moet je er gewoon weer opklimmen."

Yume keek met smekende ogen naar Naraku. "Je vader heeft gelijk." Ze lachte naar haar dochter. "Trouwens, wil je die gemene meiden niet laten zien hoe mooi je bent?"

De nacht viel, maar Naraku en haar vrienden ontdekten snel dat het in Nyhmar nooit stil is. Klaarwakker verliet Naraku de kamer, ging naar beneden via een korte trap en eindigde op de straat. "Ah, Irina.", merkte Naraku op. "Kon je ook niet slapen?"

Irina glimlachte terug. "Ik denk dat ik gewoon te opgewonden ben.", zei ze. "Maar, ik zou mij moeten verontschuldigen. Ik had jullie beter moeten voorbereiden op Nyhmar." Ze zuchtte. "De wetten van Nyhmar zijn streng en sommige rechtszaken zijn een farce. En de discriminatie; ik had moeten bedenken hoeveel gedoe we zouden tegenkomen."

"Misschien is het beter dat je ons niet hebt voorbereid.", gaf Naraku toe. "Dan zouden we vooroordelen hebben gehad en de stad geen eerlijke kans hebben gegeven." Ze leunde tegen de muur. "Nyhmar is zo anders dan ik mij had voorgesteld. De mensen zijn kil, afstandelijk en ruw. Het is hier lawaaiig en je kan de sterren nauwelijks zien."

"Je klinkt als een echte plattelandsmeid." Irina giechelde. "Toen ik voor het eerst naar MorgenSneeuw kwam, dacht ik dat het vreselijk stil was en ik miste het nachtelijke licht. Niets was meer privé. Wat van mij was, was opeens van iedereen en wat van jullie was, was ineens van mij."

"Vind je het niet fijn in MorgenSneeuw?", maakte Naraku zich zorgen.

"Geen zorgen, lieverd.", verzekerde ze haar. "Ik hou van MorgenSneeuw en ik hou van mijn stam. Ik geef toe dat het even wennen was, maar ik zou het voor geen goud ruilen." Het was even stil. "Er zit je iets dwars.", fluisterde Naraku. "Is er iets wat ik kan doen?"

Irina keerde zich tot haar Hoofdvrouw. "Alsjeblieft, Naraku.", zei ze met een glimlach. "Alsjeblieft, laat dit geheim alleen van mij zijn."

Vroeg in de ochtend, stonden de mannen gelijk met de zon op. Blade maakte zijn zoon wakker, die tot aan het werk zijn ogen uitwreef. Ze aanvaarden de opdrachten zonder te morren, ze doorstonden het vanwege het beloofde geld.

Irina en Naraku gingen ook vroeg naar de markt. Mah-Lin ging op weg naar de vismarkt, terwijl Mayonaka en Sushi met Grasshopper en de meisjes achterbleven. Sushi en Mayonaka beloofden dat ze de meisjes op pad zouden sturen, zodra ze wakker werden. Toen Irina en Naraku terugkwamen, waren de meisjes al op pad, en ze hadden Grasshopper meegenomen. “Zolang ze in de wolvengedaante is, zullen de mensen niets doorhebben.”, verzekerde Mayonaka Naraku.

“Ik hoop dat deze stoffen goed genoeg zijn.” Irina overhandigde de stoffen.

Sushi knikte. “Ik ga mijn best doen.”, beloofde ze. “Mayo-nenha helpt me wel.”

“Dan gaan Naraku en ik naar een oude vriend van me.” Irina boog beleefd. “We doen ons best om voor het avondeten terug te zijn.”

“Veel geluk.”, wenste Mayonaka hen.

Irina en Naraku draaiden zich om en verlieten het appartement. Naraku zwaaide vanaf de straat en Mayonaka en Sushi zwaaiden kort terug.

Ieder deed zijn eigen werk, ieder speelde zijn eigen rol. Ze wisten dat ze Nyhmar een kans moesten geven, maar er was één gedachte in alle harten: ‘Ijsjagers horen niet in Nyhmar, Ijsjagers horen in MorgenSneeuw.’

Naraku was in gedachten verzonken en merkte niet op dat Irina al op een deur had geklopt. “Ah, Irina!” Een man verwelkomde haar hartelijk. “Je bent terug, welkom! Alsjeblieft, kom binnen, kom binnen.” Hij deed een stap opzij. “De Medische Raad had mij al laten weten dat je zou komen, hoe kan ik je helpen?”

Irina wilde naar binnen gaan, maar keek toen om. “Naraku?”, riep ze haar Hoofdvrouw, die uit haar gedachten opschrok. “Kom je?”

“[Ah, do!]” Naraku haastte zich naar binnen en volgde de kruidengenezer van haar stam. Ze groette beleefd de kennis van Irina met een buiging en stelde zich voor als Irina’s assistent. De man lachte terug en liet de vrouwen voor gaan.

Naraku keek naar de gesloten deur. Ze kon het niet helpen..., maar voelde zich opgesloten. Nyhmar voelde als een gevangenis, waar ze wanhopig aan wilde ontsnappen.

“Kijk, daar zijn die meiden weer.” Een meisje met golvend haar wees naar hen. “Ha, kijk eens naar die belachelijke jurk. Dat draagt toch niemand?”

“Had jij niet zo’n jurk?”, vroeg het derde meisje aan het meisje met de paardenstaart.

“Ja, vier jaar geleden ofzo.” Het meisje met de paardenstaart lachte.

“Oh, wow!”, riep het meisje met golvend haar ineens. “Kijk eens naar dat stuk daar!”

“Ongelofelijk!”, lachten de andere twee meisjes. “Hij is zo knap!”

Opeens zagen ze hoe Yume op de jongen met zwart haar en smaragdgroene ogen afsprong. Suta kwam erbij en beide meisjes begonnen te kibbelen.

“Wat doen zij nou?” Het derde meisje speelde met haar krullen. “Kennen ze hem ofzo?”

“Ik denk het.”, zei het meisje met de paardenstaart. “Maar blij is hij er niet mee.”

“Wat ben je van plan?”, vroeg het meisje met het golvende haar gemeen.

Het meisje met de paardenstaart grinnikte. “Laten we hem een gunst bewijzen.”, besloot ze. “Laten we die meiden een lesje leren... en als we het goed spelen... heb ik mijn afspraakje voor het bal gevonden.”

Episode 383: Soms is het moment genoeg

“Bedankt voor je hulp, Irina.” De genezer glimlachte naar de vrouw met blonde haren. “Ik keek niet uit naar deze geboorte.”

Irina waste haar handen en nam de complimenten in ontvangst. “Het was niets.”, zei ze. “Ik ben blij dat ze het allebei hebben overleefd.”

De genezer knikte. “Ja, haar eerste kind kostte haar al bijna haar leven. Ik weet niet of één van de twee het had overleefd, als jij er niet was geweest.”

“Niet zo bescheiden.” Irina droogde haar handen. “Je bent een goede genezer. Zonder jou, had ik niets geleerd over de laatste ontdekkingen.”

De genezer bloosde licht en draaide zich van Irina weg. “Je zei dat je hier tijdelijk bent, toch?” Irina knikte. “Je bent hier nu al meer dan een week. Wanneer ga je weer?”

De vrouw met de blonde haren schudde haar hoofd. “We gaan daar waar de wind ons brengt.”, gaf ze toe. Op dat moment kwam Naraku de kamer binnen. “Ah, Naraku, fijn dat je even bij haar bleef.”

Naraku boog. “Graag gedaan.”, zei ze. “Zij slapen nu, en beiden zijn gezond.”

De genezer grinnikte. “Je hebt een goede assistente.”, complimenteerde hij Naraku.

“Toen ik haar ontmoette, dacht ik dat ze pas net begonnen was, maar ik had het mis.”

Irina reageerde ongemakkelijk. “Ja, onze Naraku zit vol verrassingen.” Ze probeerde van onderwerp te veranderen. “Nou, we zijn vroeg klaar. Zullen we naar huis gaan?”

“Ja hoor, ik pak de tassen.” Naraku verliet de kamer.

Irina ruimde op, totdat ze haar vriend zag staren. “Is er iets?”, vroeg ze.

“Irina.”, begon hij. “ben je gelukkig?”

“Natuurlijk.” Irina lachte. “Waarom vraag je dat?”

“Ik heb je man vanaf het moment dat je hier bent niet gezien.” Hij kwam voorzichtig dichterbij. “En je bent nog steeds kinderloos. Is hij niet wat je van hem had verwachtte?” Hij raakte haar gezicht voorzichtig aan.

Irina deed een stap naar achteren. “Mijn echtgenoot is mijn leven.”, antwoordde ze. “En de Hogeren beslissen wanneer wij een kind krijgen.”

De deur ging open en Naraku kwam weer binnen. “Ik ben klaar.”, zei ze en Irina pakte de tas dankbaar aan. “Komen we morgen terug?”

“Misschien.”, antwoorde Irina kil. “We hebben nog genoeg andere dingen te doen.”

Naraku volgde Irina naar de deur, verbaasd dat ze zo reageerde.

“Irina.” Haar vriend hield haar tegen. “Weet dat ik meer kan bieden dan alleen kennis.”

Irina aarzelde. “We zien je later wel weer.”, zei ze en ging de deur uit.

Naraku haastte zich achter Irina aan, maar had moeite haar in de drukte bij te houden.

“Irina, wacht!” riep Naraku haar na. “Wat is er?”

“Lieverd, ik heb het je al eerder gevraagd en ik vraag het opnieuw: alsjeblieft, respecteer mijn privacy.” Irina liep stug door.

“Maar misschien kan ik helpen.” Het lukte Naraku haar in te halen.

“Je kunt niet helpen!”, beet Irina de geschrokken Naraku toe. “Zelfs jij kan mij niet helpen!”

“Gaan we wel goed?” Yume keek om zich heen.

“Natuurlijk.” Suta was zelfverzekerd. “Grasshopper ruikt de zee; het is die kant op. Dus de werf moet ook die kant op zijn.”

Yume krabde op haar hoofd. “Misschien kunnen we op de werf een baantje vinden.”, bedacht ze. “Onze beloning is bijna op en we maken amper winst op tante Sushi’s jurken.”

“Dat lukt nooit.”, antwoordde Suta. “Zelfs Graven balanceert op het randje daar.”

“Ik hoop dat de werfmanager, of hoe dat ook heten mag, het niet erg vindt dat we lunch brengen.” Yume keek naar de mand in haar handen. “Die vier vertrokken vanochtend zo vroeg...”

“Zal ik die zware mand van je overnemen?”, bood Suta aan en Yume gaf de mand dankbaar over. “Wat zal Graven dankbaar zijn dat ik hem zijn lunch breng.”

Yume beseftte dat ze er ingeluisd was en probeerde de mand terug te krijgen. “Dat was niet eerlijk!”, riep ze. “Tante Mayonaka gaf de mand aan mij!”

“En jij gaf de mand aan mij.”, grinnikte Suta.

Op de werf vlogen zeemeeuwen af en aan, in de hoop wat vis te snaaien. De kreten vulden de lucht, nauwelijks harder dan de geluiden eronder. De mannen werkten hard en gunden zichzelf amper rust. Hoe harder ze werkten, hoe meer geld ze zouden verdienen. Maar ze maakten ook grapjes en deelden verhalen, om het werk dragelijker te maken. Op een hoger gelegen deel nabij de haven, lag een drukke straat vol met mensen. Drie meisjes leunden op de muur die hen scheidde van de werf onder hen. Ze zuchtten dromerig en keken naar de werkende mannen onder hen. Het meisje met de paardenstaart had één van hen voor zichzelf geclaimd en de andere twee probeerden hun prins op het witte paard te ontdekken tussen de hard werkende mannen. “Hij is zo perfect.” Het meisje met de paardenstaart keek zuchtend naar Graven, die netten sjouwde.

“Volgens mij heb ik zijn naam gehoord.”, vertelde het meisje met het gekrulde haar. “Ik denk dat het Raven is.”

Het meisje met het golvende haar wees naar de man met de zwarte haren, die Graven kwam controleren. “Denk je dat het zijn grote broer is?”, vroeg ze.

“Dat moet wel.”, antwoordde het meisje met krullend haar. “De manier waarop hij naar Raven schreeuwt...”

“Zeker weten zijn grote broer.” Het meisje met golvend haar knikte. “Ik kies hem.”

“Geen denken aan!”, schrok het meisje met de krullen op. “Ik wil hem!”

“Hé, meiden,” Het meisje met de paardenstaart stopte het gekibbel. “kijk eens wie de dag komt verpesten?”

“Ugh, wat doen die grieten op de werf?”, gromde het meisje met de krullen. “Meisjes komen daar niet.”

“Nou, één van hen denkt al dat ze een jongen is.” Het meisje met de paardenstaart lachte gemeen. “Misschien nemen ze haar daar wel aan.”

De meisjes schrokken toen ze zagen dat hun ‘knappe prinsen’ naar de meisjes liepen.

“Nee!” Het meisje met het golvende haar zag de mand. “Ze hebben lunch gebracht! Waarom hebben wij daar niet aan gedacht?”

Het meisje met de paardenstaart maakt zich geen zorgen. “Geen zorgen.”, zei ze en zag een ton niet ver bij hen vandaan. “Perfect!”

“Geef mij de mand!” Yume probeerde de mand uit Suta’s de handen te trekken.

Ondertussen was Grasshopper vooruit gerend om Blade te begroeten.

“Nee, ik heb hem nul” Suta hield de mand dichtbij. “En lach, Graven komt!”

“Geef het terug.”, siste Yume.

“Lach!”, beval Suta haar zus. “Of wil je dat Graven denkt dat we weer ruzie hebben?”

Ze trok de mand opnieuw weg. “Oh, hallo, Graven!” Ze stak haar hand op.

Op dat moment kwam een waterval van rotzooi op Yume terecht. Het afval bedekte haar helemaal en meteen vulde stank de lucht. Visafval en rottende groente zaten in haar haren en het arme meisje stond aan de grond vastgenageld.

“Oh, sorry!”, klonk het van boven en Suta herkende de meisjes die hen eerder hadden uitgelachen. “Ik zag je niet!”

Hun gegiechel bewees dat ze logen en terwijl Yume langzaam begon te trillen, stond Suta klaar om haar woede op deze meisjes los te laten.

Opeens werd er een emmer water over het meisje met de lavendelkleurig haar gegooid, wat ervoor zorgde dat de drie mispunten nog harder lachten. Nu vuil en doorweekt, stond bij Yume het huilen nader dan het lachen. “Graven!” Suta snauwde naar de jongen die de emmer vasthield. “Hoe kon je?”

“Wat?”, vroeg Graven. “Moet ze dan voor altijd naar rotte vis stinken?” Hij greep een andere emmer met water. “Kom op, haal die sla uit haar haar.” Suta volgde de opdracht snel op en Graven gooide een andere emmer water leeg.

De mispunten boven hen waren langzaam stil geworden. Ze zagen hoe hun ‘Raven’ hun zelfverklaarde aartsvijand hielp. Ze begrepen er niets van. Waarom hielp hij haar? Ze deden ze dit toch voor hem? Had hij nu niet het perfecte excuus had om ze voorgoed weg te sturen?

“Is die rotzooi weg?” Blade was erbij gekomen.

“Nou, niet alles.” Suta keek boos naar de jaloerse meisjes boven haar.

Blade keek of Yume niet gewond was. “Ga meteen naar huis en was jezelf en je kleren.”, beval hij haar. “Anders moeten we ze verbranden.” Nog steeds een beetje trillend, knikte Yume gehoorzaam. “En schiet op, anders vat je nog kou.”

“We gaan meteen.”, beloofde Suta, die haar natte zus dicht tegen zich aan hield.

Blade pakte de mand en draaide zich om, klaar om weer te werken. Hij vergat bijna de meisjes te bedanken voor de lunch, maar herinnerde het net op tijd. “Opschieten, Graven!” Blade riep zijn zoon. “We hebben het geld nodig!”

Graven knikte naar zijn vader. “Redden jullie het wel?”, vroeg hij oprecht en Suta knikte. Yume leek wel een verdrongen kat. Met een zucht deed Graven zijn jas uit. Hij legde het op een ton en trok daarna zijn shirt uit. Bij het zien van zijn blote huid, slaakten de mispunten een kreet van jaloezie en verrukking, maar de jaloezie won toen Graven het shirt over Yume’s hoofd trok. Daarna trok hij zijn jas weer aan. “Zorg ervoor dat je het wast.”, beval Graven chagrijnig, waarna hij zich omdraaide en weer aan het werk ging.

“Dat is niet eerlijk!”, schreeuwde het meisje met de paardenstaart. “Dat is zo oneerlijk!” Terwijl Yume snel het shirt aantrok en goed deed, begonnen Suta’s ogen te gloeien. In haar hoofd zag ze de wereld boven haar. Ze zag de mensen, de naderende koets... en de modderpoel. “Yume, doe even een stapje naar achteren.”, beval Suta haar verwarde zus. De koets raakte de modderpoel, maar het kon nooit uit eigen beweging zo hoog opspatten. Suta’s magie hielp de golf van modder een beetje en de meisjes werden van achteren onder gespat. Hun geschreeuw alarmeerde de man op de koets, die stopte. Enkele druppels misten Yume en Suta maar net.

Bezorgd stapte de koetsier af en tikte tegen zijn hoed. “Neem mij niet kwalijk, dames.”, verontschuldigde hij zich. “Ik zag jullie niet.” De meisjes accepteren zijn

verontschuldigen niet en renden huilend weg. Nog nooit hadden ze zich zo vernederd gevoeld... iets dat Yume zojuist had gevoeld.

“Mooi.” Suta lachte. “Dat is geregeld. Hoe is het met jou?”

Yume hield het shirt stevig vast. “Het is nog warm.”, fluisterde ze met een rode bloes op haar gezicht. Suta grinnikte kort, waarna ze haar verliefde zus naar huis bracht.

Het was geen verrassing dat Suta op haar kop kreeg dat ze niet alleen magie had gebruikt, maar ook dat ze het gebruikt om wraak te nemen. Maar Suta had hier helemaal geen spijt van. “Ik zou het zo weer doen.”, schreeuwde Suta terug naar haar moeder. “Wat die meiden deden was vreselijk en zij verdienen het. Ik deed alleen maar wat ze mijn zus hadden aangedaan.”

“Maar wat als ze ontdekken dat je magie gebruikte?”, schreeuwde Naraku terug. “We reizen in het geheim, weet je nog?”

“Laat ze dat maar ontdekken, het interesseert mij niet.”, gaf Suta toe. “Ik sta honderd procent achter mijn acties. Niemand doet mijn zus pijn, niemand!” Ze zag hoe haar moeder bijna de paarse haren uit haar hoofd trok. “Wat had ik dan moeten doen, moeder?” Suta draaide de rol om. “Met hen praten? Vriendinnen worden? Zij gooiden een ton met afval over Yume, terwijl we geen idee hebben wie ze zijn of waarom ze dat deden!” Dit bracht Naraku tot zwijgen. “Wat als zij de ton uit hun handen lieten glippen, en die op Yume was gevallen? Wat zij deden was niet alleen gemeen en walgelijk, het was ook gevaarlijk.”

“Je zoekt die de meisjes op en biedt je excuses aan.”, beval Naraku haar dochter.

“Nee.”, sprak Suta standvastig tegen. “Dat doe ik niet.”

“Jij gaat...”

“Eh, Naraku?” Mayonaka schuifelde voorzichtig dichterbij. “Ik wil je niet ondermijnen, maar ik denk niet dat het verstandig is om Suta zich te laten verontschuldigen.” Ze zag de verwarring op Naraku’s gezicht. “Als ze dat doet, weten ze dat Suta de oorzaak was en dan is magie de enige optie.” Mayonaka merkte de trotse grijns op Suta’s gezicht.

“Maar ik ben het met je eens dat wat Suta deed even erg was.” Naraku raakte hierdoor nog meer in de war. “Ze heeft laten zien dat ze geen haar beter is dan die meisjes.”

“Wat?”, riep Suta uit. “Ik ben veel beter dan die wichten!”

“Nee, dat ben je niet.”, legde Mayonaka rustig uit. “Je bedekte hen met vuil, net zoals zij Yume met afval bedekten.” Suta werd er stil van. “Je had tenminste kunnen proberen te ontdekken waarom ze dit deden. Misschien hebben jullie hen beledigd?”

“We hebben nog geen woord tegen ze gezegd!” Suta spreidde haar armen. “Ik weet niet wie ze zijn, ik ken hun namen niet, ik weet niet waar ze vandaan komen, tot welk Huis ze behoren... Elke keer als we ze zagen, riepen ze Yume na.”

“Alleen Yume?” Naraku keek op.

Suta schudde haar hoofd. “Ze probeerden mij ook te pesten, maar ik weet dat ik mooier en beter ben.”

Deze laatste opmerking maakte Naraku zo boos, dat ze per ongeluk uithaalde en Suta in haar gezicht sloeg. “Je bent *niet* beter dan zij!”, schreeuwde ze woedend. “Je bent niet beter dan wie dan ook!” Ze zag het geschrokken gezicht van haar dochter. “Je bent net als iedereen: een mens met gebreken en fouten! Wat je zou moeten leren is wat nederigheid.” Ze merkte de waterige ogen en trillende lippen van haar dochter op. “Ik sta niet toe dat je net zo’n maniak wordt als je moeder.”

Bij het zien van haar boze moeder en het horen deze woorden, schoten de tranen in de ogen van het meisje. Ze wist dat ze geadopteerd was, dat was nooit een geheim geweest, maar dat ze vergeleken werd met haar echte moeder was iets dat haar het meeste raakte. Suta draaide zich om en rende de deur uit, haar wang nog rood van de klap.

Ze hoorde haar moeder haar naam roepen, met spijt erin, maar Suta lette er niet op toen ze de straat oprende. Verblind door haar verdriet, rende ze verschillende straten door en negeerde de blikken van de mensen om haar heen. Al snel stopte ze met rennen.

Met haar armen om haar lichaam, doolde Suta rond. Toen haar tranen opdroogden, negeerden de mensen haar weer. Spoedig loste ze in de menigte op, maar ze was waarschijnlijk de enige zonder doel.

Doelloos rondlopend, zag Suta de wereld om haar heen niet meer. Deels hoopte ze dat Naraku zich vreselijk zorgen zou maken. Dat verdiende ze. Ze beschermde alleen maar haar zusje, de toekomstige koningin. Was dat nou zo erg? Ze had nog steeds geen spijt van wat ze de meisjes had aangedaan, ze verdienden het.

“Ik zou het zo weer doen.” Suta sprak de woorden in haar hart. “Ik zou het zonder twijfel weer doen.”, herhaalde ze. “Ik heb ze toch niet verwond? Waarom zouden zij niet gestraft mogen worden? Waarom moet ik gestraft worden?” Toch wist ze het antwoord: ze deed precies wat zij hadden gedaan. Ze was geen haar beter dan zij.

“Heb je haar gezien?” Een stem in de verte trok haar aandacht. “Ze is pas 6 jaar oud.”

Suta zag hoe een in lompen geklede vrouw van man naar vrouw ging en weer terug.

“Ze is nog maar zo klein.” De vrouw vertelde het aan eenieder waarmee ze oogcontact kreeg. “Ze is pas 6 jaar.” Suta zag de meeste mensen haar negeerden.

De vrouw zag er verschrikkelijk uit. Het leek alsof ze, zonder te overdrijven, een jaar lang geen bad had gehad. Haar doffe haar zat door de war, was modderig en hier en daar afgebroken. Haar kleren waren minder dan vodden. Wat ze droeg was misschien ooit een jurk geweest, of misschien een lang shirt. Er zaten overal vlekken, waardoor deze vrouw één leek met het vuil in haar haren en op haar kleren.

“Ze was zo mooi.” De vrouw strompelde langs de mensen. “Maar ze nam haar mee. Zij moet zo bang zijn, pas 6 jaar. Ik moet haar terugkrijgen. Ze is van mij.”

Suta probeerde het pad van de vrouw te vermijden, maar iets liet haar verstijven. Ze was bang voor de haveloze vrouw die haar kant op liep, ook al leek de vrouw haar niet te zien.

“Alsjeblift.” Een straatverkoper gaf de vrouw iets te eten. Ze pakte het aan, maar het oogcontact was maar kort.

“Heb je haar gezien?” Meer vroeg de vrouw niet. “Heb je mijn kleine meisje gezien? Ze is pas 6.” De vrouw ging gestaag met haar zoektocht verder, tot ze Suta in haar zicht kreeg. Suta deed voorzichtig een stap naar achteren; ze kon zich weer bewegen. “Mijn kleine meisje...” De vrouw begon zich te herhalen, maar opeens viel ze stil.

Door haar gebogen rug leek de vrouw minder groot dan ze was. Haar vingers waren geschaafd, en haar zwarte nagels gebroken. De ogen bevatten maar weinig leven en de irissen waren dof en vaag.

“Mijn kleine meisje...” De vrouw probeerde te glimlachen. “Ze heeft het goed gedaan. Ze heeft er goed aan gedaan om jou bij me weg te halen.” Tranen stroomden over haar wangen. “Kijk eens hoe mooi je bent. Zo mooi, zo sterk...” De vrouw deed ineens een stap naar achteren. “Ze had gelijk...” De vrouw duwde het eten in Suta’s handen en liep de menigte in. Ze was langzaam, maar ze vroeg niemand meer naar haar kleine meisje.